

Hitosfera

prof.univ.dr. DHC Dan Dediu, președintele Senatului UNMB

Suntem înconjurați de învelișuri. Ne învelim cu cearceafuri sau plăpumi când dormim, ne învelim cu haine (subțiri sau groase), ne învelim cu carcase de mașini (ca niște baloane de săpun), ne învelim cu apartamentul, casa sau blocul în care locuim, cu cartierul în care stăm, ne învelim cu orașul nostru, cu statul și cu planeta, în cele din urmă. Dar există și un alt fel de învelișuri. Știm, bunăoară, că există învelișuri diverse: pentru respirat - atmosfera, pentru locuit - litosfera, pentru ființele vii - biosfera, pentru idei - noosfera. Dar cum s-ar putea numi ceea ce auzim zi de zi? Zgomote ori sunete, toate constituie, la un loc, ceea ce am putea numi *fonosferă* - învelișul sonor în care ne învârtim de dimineață până seara, zi după zi. Această fonosferă are mai multe componente, dintre care se remarcă *hitosfera* ca fiind o zonă interesantă și auto-organizată eficient. Adevărat centru al fonosferei, *hitosfera* se bazează pe termenul de *hit* (lovitură, în limba engleză, echivalent al șlagărului, care provine din germanul *Schlager*, însemnând tot *lovitură*) și este construită ca un mecanism de selecție, ierarhizare și impunere a unor muzici din cultura pop (de regulă). Bazată pe ideile de efemeritate, de primenire și prefacere permanentă a clasamentului, *hitosfera* are ca scop democratizarea plăcerii și reprezintă o formulă a contemporaneității de a substitui circulația antic.

Topul

Hitosfera pune în scenă un concurs, o luptă între "gladiatori" muzicali, care se numește *top* (vârf în limba engleză). Topul este într-o continuă mișcare, reprezentând un fel de "termometru" săptămânal al popularității unei melodii pop (*song*), nicidecum o confirmare a valorii estetice a acesteia. Căci această fluiditate a topului este întreținută intenționat de către regulile inerente ale producției și difuzării, iar ierarhizarea se face din perspectiva democratică a numărului de voturi, de *like*-uri, de accesări sau de unități vândute (depinde de politica topului). Ceea ce înseamnă că topul

seamănă mai mult cu un loc de parcare provizorie a unei melodii pop, decât cu o încununare sedentară a valorii acesteia. Și, ironia sortii, se pare că avantajul financiar al producătorului - numărul de unități vândute - devine criteriu de apreciere pentru utilizator, ceea ce implică raportarea nu la factorul estetic, ci la cel comercial.

După cum se poate remarca, *topul* are nevoie de cifre: top 3, top 10, top 20, top 100, top 500. Toți se bat cu toți, după modelul luptelor de gladiatori, incinta desfășurării luptei fiind închisă câte o săptămână. La sfârșitul săptămânii se deschide poarta pentru ca leșurile fără viață să fie scoase și să intre noi combatanți dornici de măcel. Sistemul e infailibil și asigură spectatorului echidistanța față de luptători. Astfel, cine primește mai multe voturi sau aplauze mai puternice devine vârful săptămânii, după care totul reîncepe de la zero, asigurându-se un balans benefic între cunoscut și necunoscut, între familiar și nefamiliar, între nevoia de siguranță confortabilă și nevoia de noutate exploratorie.

În acest sens, se poate susține că modelul central al topului este constituit de imaginea mării, a oceanului. Există un balet simbolic al valurilor, implicat în generarea mișcării permanente spre un punct Omega, toate valurile, mai mari sau mai mici, ajungând la mal și spărgându-se de acesta. Morala: toate valurile mor. Doar valul uriaș - *tsunami* - pare să înfrunte malul, dar și acesta va dispărea, cu timpul. *Tsunami*-ul topului este *hitul*.

Hitul

Un *hit* este o melodie pop care reușește să se impună opiniei publice mai multe săptămâni la rând și să reziste pe locul I al topului, un *song* care refuză să moară rapid și care se bate pentru supraviețuire într-o lume în care nimic nu supraviețuiește veșnic. Desigur, în crearea *hitului* nu se poate neglija aspectul reclamei susținute și al repetiției întreținute cu încăpățănare de către *mass-media*. Totodată, un *hit* credem că este mai mult decât un produs impus pe baze publicitare și comerciale, deși acest lucru e greu de dovedit, de vreme ce nu se argumentează estetic în cadrul topului, ci mai mult se evidențiază abilitatea de a jongla cu mijloacele adecvate. Votul popular exprimat este strict unul spontan și estimativ, nereflectat, condus de eternele etichete hedoniste "îmi place" sau "nu-mi place". Totuși, însă, rămâne un rest care nu poate fi explicat decât prin conceptul de *lipici mental* sau *hook* (cârlig). Un *hit* posedă un lipici mental coagulat într-o melodie sau motiv, un ritm și câteva cuvinte ce capătă o funcție incantatorie, fără relație cu conținutul lor semantic propriu-zis (spre exemplu: *We all live in a yellow submarine/ Yellow submarine, yellow submarine*; sau, mai neaoș și mai absurd: *Vrei să pleci, dar nu mă, nu mă iei/ nu mă, nu mă iei, nu mă, nu mă, nu mă iei/ Chipul tău și dragostea din tei/Mi-amintesc de ochii tăi*). Acest lipici mental e generator de plăcere și, ca atare, dă naștere unei reacții de atracție. El capturează mintea spectatorului.

(continuare în pagina 3)

Concluzii pe marginea evaluării externe a calității în UNMB

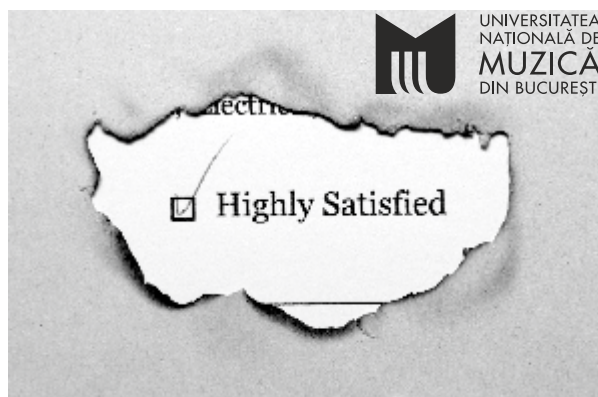
prof.univ.dr. Antígona Rădulescu

De curând, Universitatea Națională de Muzică din București a primit calificativul "Grad de încredere ridicat" în urma reevaluării de către ARACIS a calității activității desfășurate în instituția noastră. Acest rezultat consonează cu precedentul calificativ obținut în anul 2010, fapt ce confirmă menținerea UNMB la cel mai înalt nivel al standardelor academice. În același timp, el rezultă dintr-un șir de acțiuni inițiate pe plan intern încă din primăvara anului 2016, continuate în luna noiembrie a aceluiași an, în timpul vizitei comisiei extinse de evaluare instituțională externă (în intervalul 23-25 noiembrie 2016).

Este bine de știut că procesul evaluării într-o instituție de învățământ superior este unul continuu. Pregătirea "Raportului de evaluare internă a calității" întocmit de instituția evaluată și obligatoriu pentru inițierea acreditării/reacreditării se bazează pe analiza an de an a tuturor aspectelor didactice, administrative, juridice. O scurtă trecere în revistă a capitolelor acestui raport, pe care și UNMB l-a întocmit, oferă imaginea complexă a punctelor de interes: statutul juridic al universității, structurile academice și competențele decizionale, oferta educațională prin programele de studii, analiza numărului de studenți, capacitatea instituțională, Carta universitară, misiunea, conducerea instituției și structurile manageriale, organizarea și conducerea administrativă, personalul didactic, baza materială, activitatea financiară, etica în instituție, eficacitatea educațională, admiterea studenților la programele de studii și activitatea lor de formare profesională, valorificarea calificării obținute, activitatea de cercetare științifică și creație artistică, relațiile internaționale și parteneriatele instituției etc. La rândul său, capitolul referitor la managementul calității detaliază situația evaluărilor precedente la nivelul instituției și al programelor de studiu, strategiile și procedurile pentru asigurarea calității, procedurile privind inițierea, monitorizarea și revizuirea periodică a programelor și activităților didactice, procedurile de evaluare periodică a calității corpului profesoral, baza de date referitoare la asigurarea internă a calității, transparența informațiilor de interes public. Se adaugă informațiile despre managementul strategic, răspunderea și responsabilitatea publică. Analiza a cuprins de asemenea statistici și grafice pe tematici diferite, tabele sintetice, raportări de specialitate. Locul creativității subiective a fost luat de efortul de a face o radiografie cât mai obiectivă a ceea ce suntem azi ca urmare

a evoluției de la prima acreditare.

Fără o colaborare și coordonare perfectă între toate compartimentele instituției, fără disponibilitatea, dăruirea și profesionalismul colegilor responsabili pentru fiecare coordonată de specialitate, Raportul nu ar fi avut consistența necesară unei aprecieri corecte.

De cealaltă parte, evaluarea externă a UNMB a fost coordonată de o echipă alcătuită de specialiști din diferite domenii, în concordanță cu multitudinea domeniilor verificate. Comisia de evaluare instituțională a avut următoarea componență: prof.univ.dr. Lucian Georgescu, directorul misiunii (Universitatea "Dunărea de Jos" din Galați), expert Roxana Florea, secretar științific (ARACIS), prof.univ.dr. Nicolae Todea, coordonatorul echipei de experți evaluatori (Universitatea "1 Decembrie 1918" Alba Iulia), prof.univ.dr. Mircea Ivănescu, expert comisie consultativă (Universitatea din Craiova), prof.univ.dr.ing. Adriana Giurgiu, expert al comisiei instituționale (Universitatea din Oradea), prof.univ.dr. Doru Albu, expert al programului Compoziție muzicală (Universitatea de Arte "George Enescu" din Iași), prof.univ.dr. Felician Roșca, expert al programului Muzicologie (Universitatea de Vest din Timișoara), prof.univ.dr. Peter Varnagy, expert străin (Universitatea din Pecs, Ungaria) și reprezentanții studenților, Georgiana Dorașcu (Universitatea "Dunărea de Jos" din Galați) și Daniel Dumitru Grigoriu (Universitatea "Petru Maior" din Târgu Mureș).

Misiunea experților a fost aceea de a evalua performanțele universității noastre din punct de vedere al organizării, administrării, managementului calității, respectării cadrului legislativ în vigoare și, în paralel, de a verifica și analiza două programe de studii. În acest din urmă caz, au fost selecționate programele de licență Compoziție muzicală și Muzicologie din cadrul Facultății de Compoziție, Muzicologie și Pedagogie muzicală.

În scrisoarea adresată rectorului UNMB,

prof.univ.dr. Diana Moș, care reflectă concluziile comisiei, sunt definite scopul și obiectivele urmărite:

Scopul evaluării instituționale externe a fost acela de a identifica și certifica măsura în care Universitatea de Muzică din București răspunde interesului public și se preocupă de: creșterea calității educației, cercetării științifice și creației artistice, organizarea eficientă a structurilor instituționale, administrative și manageriale, monitorizarea rezultatelor și performanțelor academice ale Universității, contribuind prin aceasta la promovarea încrederii în standardele de acordare a calificărilor universitare, respectiv a diplomelor.

Obiectivele principale ale misiunii de evaluare instituțională externă au fost următoarele:

* să contribuie la promovarea unei culturi a calității și la formularea de strategii care să garanteze aplicarea principiilor calității în procesele predare-învățare, cercetare științifică și creație artistică în învățământul superior vocațional;

* să aprecieze măsura în care studenții, angajatorii și publicul au acces la informații clare, de încredere și explicite despre modul în care Universitatea Națională de Muzică din București oferă programe de studii, diplome și calificări ce respectă cerințele naționale, în conformitate cu standardele academice europene și principiile de calitate;

* să creeze premisele pentru inițierea acțiunilor de îmbunătățire, acolo unde acestea se impun.

Procesul de evaluare externă a calității instituționale s-a finalizat cu trei rapoarte întocmite separat de experții români, de expertul străin și de reprezentanții studenților. De la constatări, la analize, recomandări, chestionare s-a conturat starea de sănătate actuală a Universității Naționale de Muzică din București, verdictul fiind unul de excelență.

Raportul Consiliului ARACIS și documentele care îl fundamentează sunt publice prin intermediul site-ului agenției începând cu data de 30 iunie 2017.

Redacția ACORD

Coordonator:
Antígona RĂDULESCU

Redactor-șef:
Irina BOGA

Secretar de redacție:
Lavinia POPESCU

Fotograf:
Sorin ANTONESCU

Design, tehnoredactare și producție:
INK PACT PRINT
www.inkprint.ro

Puteți contacta redacția ACORD prin e-mail la:
acord@unmb.ro

(EDITORIAL - continuare din pagina 1)

Studii serioase arată că aceste "cârlige" sunt folosite atât la modul intuitiv, cât și la cel rațional, intențional. Ele sunt analizate și teoretizate, iar apoi sunt utilizate cu pricepere de către interpreți și producători. "Cârligele" pot fi textuale (ritm, armonie, melodie și versuri), de interpretare (orchestrație, tempo, dinamică, improvizație, accident) sau de producție (montaj, mixaj, efecte sonore, distorsiune de semnal, stereofonie etc), după cum remarcă Gary Burns, încă din 1987. Ele determină song-ul respectiv să devină un "vierme de urechi" care ne poate obseda ore, zile sau chiar săptămâni întregi. Se spune despre un asemenea "vierme de urechi" că este o memă, adică o idee care se copiază cu rapiditate de la creier la creier, asemenea unui virus mental.

Dar există și alți factori care transformă un *song* în *hit*. Bunăoară, prezentarea hitului de către soliști sau formații diverse, fiecare aducându-și aportul farmecului sau ciudățeniilor personale, dar și dimensiunea psihologică involuntar manipulatorie a acestor grupuri (să nu uităm formula ABBA, doi bărbați-două femei, Bee Gees - trei bărbați, formula Beatles și Queen - patru bărbați, formula Spice Girls - cinci femei), *look*-ul (tunsoarea *mop-top* și cravata subțire à la Beatles, blonda și bruneta din ABBA) și *ethos*-ul lor (alianța cuplurilor Benny/Ani - Fried și Björn/Agnetha la ABBA sau rivalitatea cordială dintre Paul și John la Beatles).

Mai departe, *videoclipul* constituie un alt element fundamental în apariția hitului, căci el potențează și multiplică în plan vizual oferta de atracții ale *song*-ului, bazându-se pe deschiderea spre poveste și meta-poveste și spre un orizont de sens aproape infinit. Astfel, putem asista la reinterpretări ale muzicii în funcție de imagine, dar și în conversii, în "răsuciri" uluitoare și aiuritoare de sens. Mai mult, imaginea poate prelua conducerea și transforma un eșec muzical într-un *hit* vizual și invers, poate lua un *hit* muzical, pe care să-l transforme într-un eșec vizual (neintenționat, desigur).

Poveștile spuse de videoclip se grupează în specii diverse, impunându-se personaje-simbol, unele marcate intens de imaginarul Star Wars, devenit arhetip al colecției de roluri narrative cu care jonglează cultura pop: inocentul (Luke Skywalker), rebelul (Han Solo), înțeleptul/maestrul spiritual/magul (Obi Wan-Kenobi și Yoda), stăpânul (Darth Vader), amantul, exploratorul, omul obișnuit, joker-ul, vraciul, creatorul. O eficiență deosebită are *meta-povestea*, care trimite în imaginarul individual la altceva, la un film, la o imagine, la o narațiune cunoscută de receptorul videoclipului (Wet Wet Wet și filmul *Patru nunți și o înmormântare*, în 1994), lucru care nu face decât să adâncească sensul întregii

producții și să crească gradul de savoare de care vorbește Salman Rushdie ca fiind trăsătura specifică artei: "Arta constă în a schimba gradul de savoare, nu natura sa și, mai ales, în a da o formă, adică un sens."

Fenomenul planetar

Fără îndoială, *hitosfera* a devenit, treptat, un "bun comun" planetar, un ambient bazat pe un *corpus* de lucrări audio-video cu *valențe folclorice internaționale*. "Folclorul planetar", de care vorbea Aurel Stroe în anii '70, iată că se dezvoltă în contemporaneitate sub o formă diferită de ce-și imaginase compozitorul român că va fi. Interesant este faptul că fiecare decadă are *sound*-ul său, tipul său de aranjamente muzicale, ideologie și aspirații proprii, chiar texte comune ce devin *sloganuri*. De la "Make love, not war" și "Let it be" (John Lennon) la "Because I'm happy!" (Pharrell Williams), de la "Yesterday" și "Yellow Submarine" (Beatles) la "Nothing really matters to me" (Queen), de la "Hit the road, Jack!" (Ray Charles) la "Mamma mia" (ABBA) și "Tutti Frutti" (Little Richard) sau de la "My heart will go on" (Celine Dion) la "May it be" (Enya), asistăm la o avalanșă de "idei primite de-a gata", cum i-ar fi plăcut lui Flaubert să spună, și la o monetizare a fredonabilității, tranzacționabilă la bursa plăcerii cotidiene.

(sursa: billboard.com)

O altă consecință a maturizării *hitosferei* este apariția unor "organizatori de trafic", heraldzi ai lumii pop. Aceștia își iau pe umeri datoria de a subvenționa și coordona mecanica topurilor, prin drenarea lor sau contrapunerea unor variante de top mai atractive. Acești dispeceri au puterea de a crea și distruge lumi imaginare, de a impune valori și idei și de a le menține în atenția publicului. Ei sunt adevărații manipulatori ai conținutului și generatori ai modelelor și tendințelor de succes, pe care le pregătesc cu grijă în laboratoare experimentale. Începând cu mamuții industriei muzicale (acele *majors* precum Universal, Sony și Warner, care-și împart 85% din piața mondială), continuând cu case de producție, site-uri, grupuri de *utilizatori*, *bloggeri* sau pur și simplu mici firme independente, acești controlori de trafic ai *hitosferei* acționează asemenea *nodurilor* unei rețele

uriase, împânzind totul cu o diversitate pletorică și o energie devastatoare.

În aceste condiții, era și normal să se ivească o *deontologie specifică hitosferei*, modele de comportament ce recompensează anumite isprăvi (premiile MTV, Grammy, Brit Awards) sau pedepsește anumite deviații (cazuri de plagiat, de copiere parțială, de citare nepermisă, de furt propriu-zis). În baza acestei deontologii s-au dezvoltat instituții de control și reglare a gradelor de autenticitate și notorietate în cadrul hitosferei, precum și instituții de apreciere sau de dezaprobare a acțiunilor întreprinse. Putem vorbi, așadar, de sacerdoți și judecători, dar și de războinici ai hitosferei, de paznici, de polițiști și chiar de haiduci ai acesteia.

Deschideri?

Hitosfera este un înveliș, cu siguranță. A început prin a fi un văl transparent, s-a transformat într-o tunică și a devenit o carapace osoasă, deloc flexibilă. La rândul ei, carapacea hitosferei a născut o altă carapace pentru *song*: rețeta de succes. Oare există posibilitatea scăpării din carapacea rețetei de succes? Probabil că nu, dar ar trebui încercat. Pentru menținerea hitosferei, eliberarea de sub tirania rețetei de succes este obligatorie, este calea spre supraviețuire. Altfel, drumurile îi vor fi blocate de idolatria pentru format.

Căci formatul e dogmatic și inflexibil: durata piesei să nu depășească patru minute, iar introducerea - 15 secunde sau mai puțin, forma să rămână neschimbată (cuplet-refren, dar se poate experimenta cu schimbări de detaliu: renunțarea la un vers, repetiția ludică a unui cuvânt sau silabe), subiectul să fie iubirea, titlul piesei să se repete de cam 10 ori în timpul piesei (pentru a fi reținut și transformat în slogan), să nu semnezi singur piesa, ci să-ți găsești un co-autor (se vinde mai bine), să folosești diverse efecte pe parcursul *song*-ului.

Sigur, cu timpul se mai schimbă coordonatele, dar nu esențial, însă cadrul arhetipal rămâne același: patul lui Procust. Adică, lungim ce e mai scurt și scurtăm ce e mai lung decât patul. Importantă rămâne rețeta de succes și respectarea sa. Și, la urma urmei, dacă am găsit o rețetă de succes, de ce să renunțăm la ea? Nu e istoria umană o căutare a acestor mecanisme infailibile care ne fac să fim fericiți, de la rețete culinare la sisteme politice perfecte, de la rețeta hitului la cea a filmului SF? Nu ne livrează ea plăcerea de care avem nevoie? De ce ne-ar mai trebui libertate, dacă avem plăcerea? Și de ce ne-ar mai trebui gândire și simțire? Nu mai bine facem economie de energie, de gândire și simțire, și ne strângem de bună voie sub carapacea ocrotitoare și sigură a rețetei de succes? La urma urmei, sicriul tot un înveliș este, ce-i drept.

”Muzicile caravelor” sau despre o posibilă actualizare sonoră a Drumului Mătăsii

prof.univ.dr. Nicolae Gheorghită

Un vast proiect lansat de președintele Republicii chineze Xi Jinping în 2013 (*The Belt and Road Initiative*), proiect menit să revitalizeze economic și cultural cea mai importantă axă comercială a lumii din vremurile de odinioară - Drumul Mătăsii, a inclus, după patru ani de la inițiere, și o secțiune al cărei subiect l-a constituit muzica și evoluția ei pe această veche arteră de comunicare a umanității, ca un domeniu special ce a beneficiat din plin de influențele complexe ale drumului ce a legat China de Europa pentru multe secole.

Organizat de Conservatorul Central din Beijing (Central Conservatory of Music, fondat în 1950) în perioada 5-7 mai, a.c. sub titlul *Music Education Alliance Across the Silk Road*, forumul muzical, ce a adunat peste 70 de muzicieni veniți din 15 state situate pe această împletitură de drumuri de caravană, a constituit un prim pas în reconsiderarea imaginii și semnificației vechiului Drum al Mătăsii, văzut, prin conferința de față, nu numai ca rută economică și comercială între Extremul Orient și lumea mediteraneană, dar și ca important culoar cultural ce a facilitat, conectat și întreținut, de-a lungul a peste două milenii, uneori cu discontinuități, este adevărat, tradiții muzicale și schimburi culturale între Asia, Africa și Europa.

În cadrul acestui forum, România a fost reprezentată de Universitatea Națională de Muzică din București prin rectorul ei, prof.univ.dr. Diana Moș, și prorectorul cu cercetarea și relațiile internaționale, prof.univ.dr. Nicolae Gheorghită, în timp ce partea europeană a mai fost completată cu

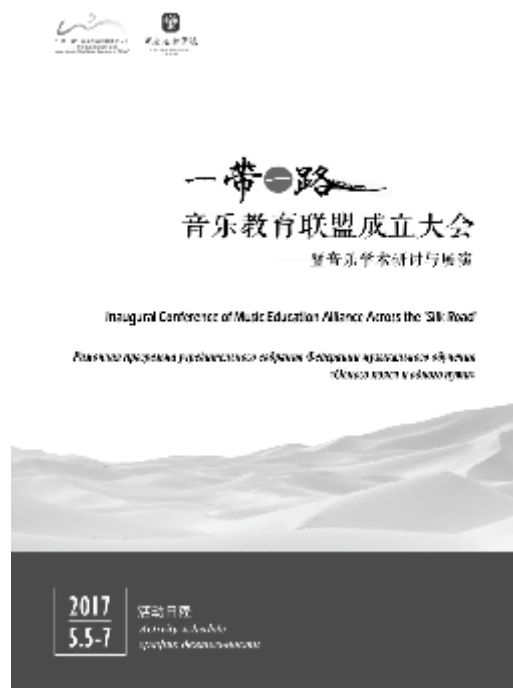
rectorii academiilor de muzică din Tallinn, Estonia (National Academy of Performing Arts) - profesorul Peep Lassman și Ljubljana, Slovenia - profesorul Andrej Grafenauer, la care s-au adăugat directorul Institutului Kodály din cadrul Academiei de Muzică ”Ferenc Liszt” din Budapesta,

Dr. László Norbert Nemes, și secretarul general al The International Council of Traditional Music, Svanibor Pettan, profesor al aceleași academii slovace amintită mai sus.

Din capul locului trebuie spus că cele trei zile ale întâlnirii academice au fost extrem de intense, lucrările conferințelor începând cu ora 8.30 (partea română participând cu două comunicări), și încheind spre ora 23.45, după o serie de expoziții de carte, vizite la muzeul de instrumente muzicale populare, workshop-uri și, bineînțeles, numeroase concerte de muzică tradițională și clasică (în sens european!), oferite atât de formații din țara gazdă, cât și din unele țări invitate. Dincolo de densitatea unui program solicitant din toate punctele de vedere (inclusiv al adaptării rapide la fusul orar și la tipul de alimentație), evenimentul organizat cu o logistică ireproșabilă de Conservatorul din Beijing face parte, după cum am văzut, dintr-o strategie mai largă, susținută și

promovată la nivel de țară atât din interior, cât și din exterior. Din exterior și acum ceva vreme (în anul 2000), celebrul violoncelist Yo-Yo Ma înființa *Silk Road Ensemble*, documentarul său *The Music of Strangers: Yo-Yo Ma and the Silk Road Ensemble* (<http://themusicofstrangers.film/>) fiind nominalizat la premiile Grammy și promovat prin sistemele media ale tuturor liniilor aeriene ce conectează China cu restul lumii, prilej cu care am avut ocazia să îl vizionez. Pe un alt palier, cu siguranță mult mai eficient ca promovare, nici lumea filmului nu se lasă mai prejos. Filmul *Dragon Blade*, lansat cu doi ani în urmă (2015) spune o poveste derulată în timpul dinastiei Han (206 î.d.H.-220 d.H.) în China de vest, poveste în care generalul hun Huo An (Jackie Chan), comandant al gărzii de protecție a Drumului Mătăsii, reușește să unească toate semințiile acestuia în lupta comună, alături de o legiune rătăcită,

în fruntea căreia se află renegeatul general Lucius (John Cusack), împotriva unei invazii romane ce dorea cucerirea unui oraș legendar numit Regum, punct nodal în stăpânirea economică a Drumului Mătăsii. Adevărată enciclopedie vizuală, narativă și politică, filmul în care joacă megastarul Jackie Chan contribuie esențial la ceea ce înseamnă construcția unei evidente identități culturale, mizând în același timp și pe intensificarea sentimentului patriotic (lucru care i s-a și reproșat), se bucură de încasări enorme, la nivel național pelicula părând să întruchipeze modelul de reprezentare istorică a ceea ce înseamnă China antică.

În planul strict de specialitate, din interior, forumul muzical de la Beijing a ținut să marcheze rolul de lider al țării gazdă în acest proiect de reconstituire și promovare a ”soundului” Drumului Mătăsii prin implicarea sistemului academic și educațional al celor 10 conservatoare importante ale Chinei¹ cărora li s-au alăturat alte 24 de instituții muzicale de învățământ superior din afara țării gazdă².

(continuare în pagina 5)

(continuare din pagina 3)

Concertul primei zile a manifestării (5 mai) a marcat "potențialul" și "deschiderile" muzicale ale Conservatorului, programul incluzând, alături de muzică tradițională autohtonă, și lucrări din repertoriul occidental prezentate de două orchestre ample (Central Conservatory of Music Symphony Orchestra și Central Conservatory of Music National Orchestra), cărora li

s-a adăugat o formație camerală a instituției (*Amber Quartet*), una dintre cele mai titrate din China, se pare, și doi soliști, unul la pian (Tie Shun Shun)³ și un solist vocal, soprana Zhang Li Ping⁵, șef de catedră la Departamentul de canto al Conservatorului, cu o carieră impresionantă în teatrele de operă din Europa, Statele Unite și Canada, după cum consemnează programul de sală.

Lesne de intuit, aranjamentele la muzicile locale și compoziția contemporană chineză, construită pe sound-ul tradițional (spre exemplu, lucrările celebrului dirijor și compozitor Tan Dun sau ale mai tinerei Wang Dan Hong), au reținut în mod special atenția celor prezenți într-o imensă sală de concert a Conservatorului, una dintre cele cinci pe care cu mândrie nedisimulată organizatorii le-au prezentat în diferite contexte. Realmente, interpretările formațiilor de muzică tradițională au fost la superlativ, un loc aparte ocupându-l lucrarea *Ambush from ten sides*, aranjament al unei creații populare realizat de Zhang

Hong Yan pentru 10 *pipa* (instrument de coarde), muzician care a asigurat și conducerea formației.

Tematica concertelor prezentate în următoarele două zile a fost una dedicată exclusiv reconsiderării moștenirii sonore colportată de la est la vest și de la nord la sud de imperiile și popoarele situate pe acest întortocheat și, câteodată, contradictoriu drum comercial. Câte două evenimente concertistice pe zi, la 16.30 și respectiv 19.30, încercau să "imagineze" istoria prin intermediul sunetelor. De la cântări tradiționale din Uzbekistan, Tadjikistan, Azerbaidjan, Kârgâzstan și Iran, până la cele din Kazakhstan, Vietnam, Tailanda, India și Bangladesh, fiecare manifestare muzicală în parte a intersectat și marcat, geografic și sonor, cu subtilitate și firesc, multiculturalitatea

comunităților în cauză. Dintre toate aceste concerte, poate că cel mai revelator moment ar putea fi acela susținut de soliștii vocali și instrumentali ai Universității de Arte din orașul Xinjiang – Uyghur, o regiune astăzi autonomă, situată în nord-vestul Chinei, cu o suprafață de aproximativ 1.6 milioane km pătrați și o populație de aproape 22 de milioane de locuitori, conform statisticilor din anul 2010 aflate pe Wikipedia. Cromatica echilibrată a vestimentației, firescul coregrafiei scenice și a unei muzici de enclavă, marcată de ritual și sacralitate mi-au dat senzația unei permanente transparențe a unor practici străvechi, înfățișate fără ostentație, cu rosturi, tâlcuiri și deslușiri comentate pozitiv de o importantă parte a muzicologilor și etnomuzicologilor prezenți la Forum, inclusiv cei chinezi, cu care am reușit să vorbesc. Un episod, din multe altele, care au făcut ca întâlnirea organizată de Conservatorul din Beijing să fie una majoră și cu impact pe termen lung.

În concluzie, punerea laolaltă a unor profesioniști, reprezentând sisteme de educație muzicală și tradiții sonore aparent atât de diverse, constituie, fără îndoială, un câștig în ceea ce privește cunoașterea reciprocă și stabilirea de relații academice viitoare. Mai mult, semnarea unui parteneriat realizat în data de 6 mai între reprezentanții celor 15 universități constituie un alt gest important prin care se dorește promovarea schimburilor inter-universitare la nivel artistic și educațional, și care, în același timp, ar putea să stimuleze cercetarea și inovarea în domeniile muzicale specifice fiecărei culturi reprezentată în această nouă alianță. În fond, Drumul Mătăsii a fost una dintre primele forme arhaice ale globalizării, iar stăpânirea acestei căi, visul oricărui lider politic și militar din toate timpurile. În urma acestei alințe strategice educaționale, stăpânirea "muzicală" a Drumului Mătăsii devine un ideal asumat nu de o singură entitate, ci de toți semnatarii ei, o zonă a intersecțiilor care să unească deosebirile, minunat surprins de cuvintele unui proverb... chinezesc: 'A single tree makes no forest; one string makes no music!'.

① Shanghai Conservatory of Music, Xinjiang Arts University, Sichuan Conservatory of Music, Wuhan Conservatory of Music, Xi'an Conservatory of Music, Shenyang Conservatory of Music, Xinghai Conservatory of Music, China Conservatory of Music, Tianjin Conservatory of Music, Fujian College of Music.

② Universitatea Națională de Muzică din București, National Academy of Performing Arts (Tallinn, Estonia), Kodály Institute (Academia de Muzică "Ferenc Liszt", Budapesta), The International Council of Traditional Music, Academy of Music (Ljubljana), Indonesian Institute of the Arts (Surakarta), Kyrgyz National Conservatory, National Conservatory of Uzbekistan, Gandharva Mahavidyalaya Conservatory of Music (India), Kazach National Academy of Arts named after T.K Zhurgenov, Turkish State Conservatory of Music (Istanbul), University of Dhaka (Bangladesh), Vietnam National Academy of Music, Tajikistan National Academy of Music, Tehran University of Arts, Composer Union of Tajikistan, "Maqam" Research Group of the International Council for Traditional Music, Çankiri Karatekin University (Turkey), University of Central Asia (Tajikistan), University of Delhi (India), Azerbaijan National Conservatory, Bishkek Music Center (Kyrgyzstan), Royal Mahasarakham University (Thailand), Wesleyan University (USA).

③ F. Chopin, *Polonaise in A-flat major*, op. 53.

④ A. Dvorak, "Song to the Moon" din opera *Rusalka*.

Seara de muzică spaniolă

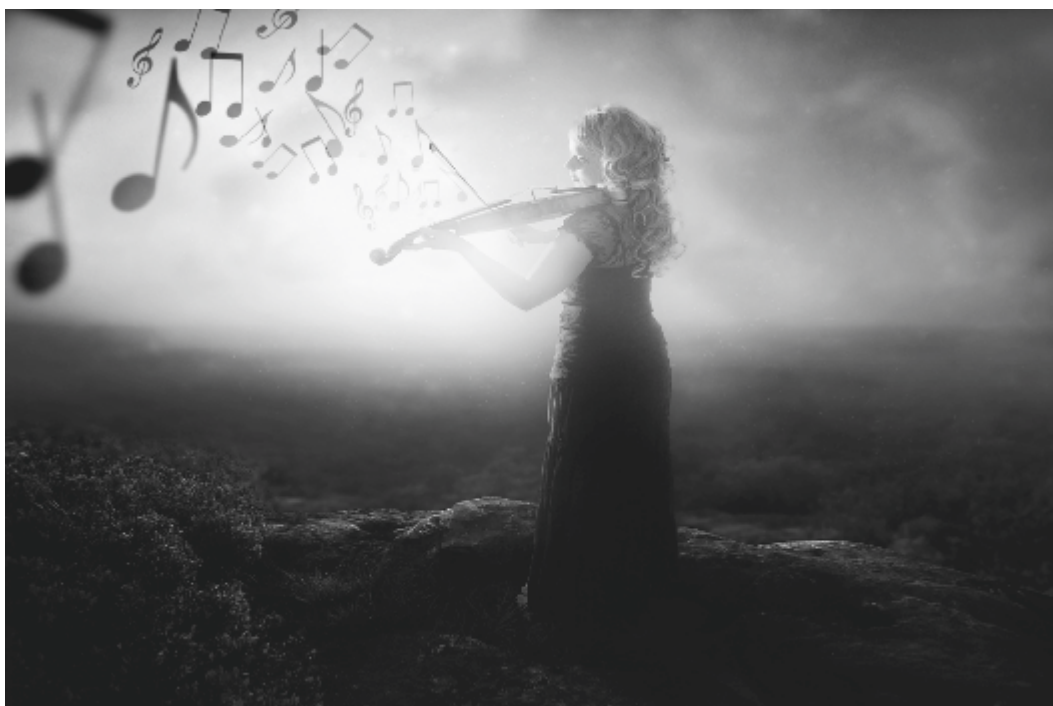
conf.univ.dr. Carmen Manea

Sub genericul *Seară de muzică spaniolă*, în 15 noiembrie 2016, pe scena sălii "George Enescu" a UNMB, s-a desfășurat recitalul claselor de vioară ale conf.univ.dr. Ioana Croitoru și prof.univ.dr. Gabriel Croitoru. Spectatorii au avut ocazia de a asculta lucrări destinate vioarei (cu acompaniament de pian sau solo), scrise de nume reprezentative ale muzicii spaniole: Pablo de Sarasate, Isaac Albeniz, Enrique Granados, Manuel de Falla, Francisco Tárrega (unele dintre ele sub forma unor aranjamente realizate de Fritz Kreisler, Jacques Thibaud, Paul Kochanski, Rugiero Rucci și Chiril Paraschiv).

În fiecare semestru, studenții claselor de vioară ale soților Croitoru prezintă în fața publicului lucrări din repertoriul specific, aparținând unor epoci creatoare, unor autori sau genuri muzicale. Este o modalitate de a asimila lucrări noi în repertoriu, într-o perioadă limitată, dar și o formă de practică artistică în care tinerii violoniști își rodează piesele pe podiumul de concert. Inițiativa de a antrena toți studenții în astfel de manifestări ni se pare meritorie

pentru evoluția lor ulterioară. În plus, la sfârșitul fiecărui recital colectiv, studenții și îndrumătorii lor analizează cu obiectivitate prestația de pe scenă și formulează opinii asupra modului în care vor acționa pe viitor pentru îmbunătățirea nivelului instrumental și artistic. Se fac aprecieri legate de cerințele tehnice și de stilistica interpretativă. Manifestarea în sine seamănă cu un masterclass în care fiecare student participă activ, ascultă interpretările colegilor și își îmbogățește propria experiență.

Programul a debutat cu celebrele *Melodii lăutărești op. 20* de Pablo de Sarasate, realizate cu emoție, patos și sensibilitate de Johanna Strubert, care a trecut cu ușurință de emoțiile inerente prezentării lucrării și a impresionat publicul prin finalul plin de strălucire și virtuozitate. A urmat *Introducere și Tarantela op. 43* de Sarasate, în varianta convingătoare, plină de energie a studentei Renata Băluță. Tânăra violonistă s-a aplecat cu aceeași atenție asupra laturii expresive și a bravurii instrumentale. În continuare, Emilia Botezatu a prezentat *Dans spaniol* din opera *La vida Breve* de Manuel de Falla (în aranjamentul lui Fr. Kreisler). Chiar dacă a fost marcată de unele emoții, prestația sa a dezvăluit certe calități muzicale și instrumentale. Ema Benec a redat cu multă sensibilitate și fantezie *Dansul spaniol op 21 nr. 1 „Malagueña”* de Sarasate. A urmat o altă „*Malagueña*”, la fel de inspirată, integrată de Albeniz în *Suita spaniolă*, interpretată cu multă dăruire și expresivitate de Ana Limban. Din program a făcut parte și spectaculoasa piesă *În stil Albeniz*, de R. Scedrin, care a pus în valoare atât calitățile violonistei Raluca Constantin, cât și arta pianistică de înalt nivel a asist.dr. Clementina Ciucu. Cele două protagoniste au oferit o variantă plină de patos și de strălucire a dificilei lucrări. A urmat *Vito, dans spaniol op.*

26 nr. 1 de Sarasate, redat cu aplomb și strălucire de studenta Salome Torge. Programul a continuat cu două lucrări de Granados: *Dans spaniol „Andaluza”* (în aranjamentul lui Kreisler) și *Rondalla aragonesa* (aranjament de J. Thibaud), care au evidențiat fantezia și violonistica complexă a studenților Andreea Crăciunescu, respectiv, Bogdan Vasian. În *Bolero op. 30* de Sarasate, Gabriela Timofte a îmbinat cu rafinament grația și strălucirea. Ea a beneficiat de suportul pianistic plin de farmec și culoare realizat de Clementina Ciucu. În program au figurat și două lucrări pentru vioară solo. Prima, *Asturias* din *Suita spaniolă nr.1* de Albeniz, a avut-o ca protagonistă pe experimentata violonistă Laura Șandru, care a dezvăluit un evantai cuceritor de imagini muzicale și de procedee instrumentale. A doua, *Recuerdos de la Alhambra*, scrisă de F. Tárrega (prezentată în aranjamentul lui Rugiero Ricci), a fost redată cu multă candoare și rafinament de Andra Andrei. Din *Suita spaniolă* a lui de Falla, am ascultat *El pano moruno* și *Polo* (în aranjament de P. Kochanski) în varianta convingătoare a Agatei Ștefănescu. Din aceeași *Suită spaniolă* a lui de Falla, studenta Malvina Sekaci a ales *Cancion* și *Jota*, lucrări care i-au pus în valoare atât calitățile muzicale, cât și deprinderile tehnice evolute.

(continuare în pagina 7)

Alejandro Vela pentru a doua oară la București

Lavinia Frâncu – Muzicologie, anul III

După concerte susținute pe scene importante din țări ca Germania, Italia, Ungaria sau Canada, renumitul pianist, Alejandro Vela, aflat pentru a doua oară în capitala noastră, a oferit spectatorilor din sala „George Enescu” a Universității Naționale de Muzică din București un adevărat deliciu muzical. Publicul, extrem de numeros, a umplut sala până la refuz în doar câteva minute.

Repertoriul propus de interpret, variat și intenționat accesibil, a fost larg, de la un suflu clasic beethovenian până la sonoritățile moderne ale pieselor formației *Radiohead*. Se pare că ideea de a strecura și câteva piese rock în recitalul său i-a captivat mai ales pe cei mai tineri. Reinterpretate într-o manieră elegantă, *True Love Waits*, *Let Down*, *I Can't*, *Exit Music (For a Film)* și *You*, ne-au purtat pe făgașul

muzicii contemporane de popularitate. Nu pentru mult timp, însă. Am ascultat în continuare *Sonata pentru pian nr. 14 în do diez minor, op. 27, nr. 2*, „*Clar de lună*”. Iată, Vela a optat din nou pentru o muzică de succes, de această dată semnată de Ludwig van Beethoven, pe care a interpretat-o cu emoție, însă nu cu la fel de mult patos așa cum am simțit în *Libertango*, binecunoscuta piesă a compozitorului argentinian Astor Piazzolla, cu care artistul a ales să încheie recitalul. Sala a izbucnit în aclamații, aplauze și chiar fluierături, pe care, dată fiind componența publicului - alcătuit în cea mai mare parte din oameni atrași mai mult de numele străin de pe afiș și mai puțin cunoscători de muzică - am putea să le scuzăm.

Nu la fel de impresionată am fost de prima jumătate a concertului. Desigur, nu îl pot învinui doar pe pianist, atenția mi-a fost distrasă de forfota din sală. Mai mult, până și interpretul s-a văzut nevoit să renunțe la micile pauze intermediare din cauza celor prezenți, care aplaudau entuziasmați după fiecare piesă. În ceea ce privește repertoriul, cel mai probabil a fost ales din dorința de a promova cultura și valorile mexicane. Am ascultat lucrări semnate de Ernesto Lecuona

Alejandro Vela

(*Noche Azul*, *Córdoba*, *La Comparsa*, *Gitanerías* și *Malaguena*), Manuel María Ponce (*Intermezzo nr. 2* și *Estudio de concierto nr. 3*), dar și de Alberto Ginastera (*Danzas Argentinas op. 2*).

Sperăm că experiența din 16 martie i-a lăsat, totuși, un gust plăcut lui Alejandro Vela, și că îl vom revedea și în anii următori. Personal, am apreciat calmul și concentrarea sa, în ciuda stării de agitație pe care spectatorii o transmiteau. În fond, în asta constă meseria de artist. Deși nu a dat neapărat dovadă de virtuozitate sau de o tehnică aparte, a reușit să impresioneze mai ales prin emoție.

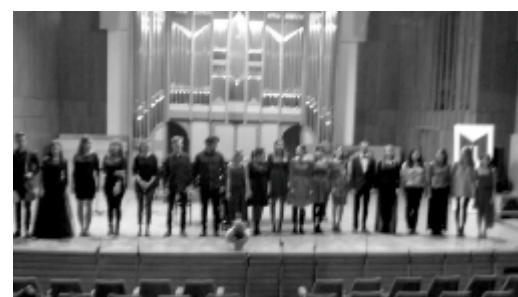
(continuare din pagina 6)

Dansul spaniol op. 23 nr. 1 „*Playera*” de Sarasate, a adus-o în fața publicului pe Ana Molnar, violonistă ce a redat cu mult rafinament metamorfoza discursului muzical de la nostalgie la pasiune. Cristina Șarpe a oferit o variantă plină de culoare și șarm lucrării *Tempo de habanera* - dans spaniol op. 26 nr. 2 de Sarasate. A urmat o altă *Habanera*, dans spaniol op. 21 nr. 2 de Sarasate, lucrare cuceritoare și antrenantă, interpretată cu pasiune și dăruire de Nicoleta Chetreanu. Publicul a fost fascinat de calitatea prestației violonistei Georgiana Țane și a pianistei Clementina Ciucu, care au evidențiat plenar frumusețea și eleganța *Tangoului* lui Albeniz. A urmat *Capriciul basc* op. 24 de Sarasate, realizat convingător, cu elan de Andreea Greșuș. În piesa *Zapateado* - dans spaniol op. 23 nr. 2 de Sarasate, Paul Răducanu a dezvăluit dezinvoltura instrumentală și bucuria de a cânta. Publicul a apreciat versiunea interpretativă plină de noblețe și sensibilitate a lucrării

Zortzico Adiòs montañas mias op. 37 de Sarasate, realizată de Arpad Fejer. În încheierea recitalului, violoniștii Mădălin Pandelescu și Ștefan Bădișescu, acompaniați de Clementina Ciucu, au prezat o creație plină de dinamism, de exuberanță și strălucire - *Jota Navarra* op. 33 de Sarasate.

Ca o concluzie asupra manifestării muzicale, putem afirma că, dincolo de performanțele studenților violoniști și ale pianistei Clementina Ciucu, publicul a avut privilegiul de a asculta un repertoriu divers și de calitate, reprezentativ pentru cultura muzicală spaniolă. Am apreciat modul în care s-au succedat lucrările în cadrul programului - ele au valorificat frumusețea, originalitatea și bogăția expresivă a fiecărui creator în parte și au prilejuit tinerilor interpreți ocazia de a etala un impresionant arsenal de mijloace instrumentale, de a-și manifesta personalitatea. Am apreciat de asemenea ținuta elegantă și distinsă a studenților, adecvată pentru un concert de muzică clasică. Nu în ultimul rând, am remarcat profesionalismul și dăruirea celor

două cadre didactice, care se preocupă permanent de creșterea nivelului studenților, de diversificarea repertoriului acestora, de progresul lor instrumental, de îmbogățirea experienței lor artistice. Participarea la manifestarea muzicală ne-a întărit convingerea că muzica spaniolă merită să fie studiată în continuare cu interes de tânăra generație de muzicieni. Prin generozitatea sentimentelor pe care le exprimă, prin bogăția semantică și prin varietatea mijloacelor instrumentale pe care le presupune, ea oferă satisfacții estetice și încântare atât interpreților, cât și publicului.

Festivalul de orgă „In memoriam Helmut Plattner”

Benedicta Pavel - Muzicologie, anul IV

Poate că tinerii muzicieni de azi știu prea puține despre Helmut Plattner (31 martie 1927 - 29 decembrie 2012), cel care, născut la Sibiu, a activat pe scena muzicală europeană ca organist, dirijor, pianist, profesor și compozitor. Deși contextul politic nu era deloc favorabil, în 1954 înființa clasa de orgă a Conservatorului bucureștean (după absolvirea secției de pian a instituției). Primele două ediții ale Festivalului internațional de orgă din București au marcat, pe rând, jubileul clasei de orgă (2004) și, respectiv, 50 de ani de la absolvirea primilor studenți ai acesteia (2009).

Anul acesta, cea de-a treia ediție a Festivalului de orgă a comemorat 90 de ani de la nașterea celui care a format numeroși organiști timp de aproape două decenii - Helmut Plattner. Astfel, în perioada 24 martie - 2 aprilie, programul a cuprins 10 concerte în București, Timișoara și Târgu-Mureș. Dintre cele cinci recitaluri din capitală, am participat la primele două, desfășurate în 24 și 27 martie (orele 19), la sala „George Enescu” a Universității Naționale de Muzică din București.

Recitalul din deschiderea festivalului a fost susținut de foști, actuali și posibili viitori studenți ai clasei lect.univ.dr. Dan Racoveanu (care și-a asumat și prezentarea concertului). Mentorul interpreților ne-a dezvăluit că promotorul seriei de concerte este entuziastul și neobositul domn Tudor Moisin. De asemenea, am aflat că orga din sala „George Enescu” împlinește anul acesta 10 ani de existență, instrumentul fiind construit în 2007 de Ferdinand Stemmer, Barbara Dütli

(Elveția) și firma elvețiană COT (Construcții Orgi și Tâmplărie) din Hărman, județul Brașov. Doi ani mai târziu, Helmut Plattner concerta pe această orgă, impresionând prin vitalitatea de care a dat dovadă la onorabila vârstă de 82 de ani.

Primul interpret al serii, Marius Orăș, a absolvit ciclul master în anul 2013 și, în prezent, activează ca organist al Bisericii Romano-Catolice “Sfânta Tereza” din București. Pentru acest recital a ales să interpreteze două lucrări frecvent întâlnite în repertoriul organiștilor: *Boléro de concert op. 166* de Louis James Alfred Lefébure-Wély (1817-1869) și *Toccata în re minor* de Gaston Bélier (1863-1938). Organist în cadrul aceleiași biserici, Ioan Paul Păuleț (anul III) s-a remarcat prin rigoarea impusă de Johann Sebastian Bach în *Preludiu și Fugă în sol minor BWV 535*. Ulterior, ritmurile dansante ale compozitorului-organist Lefébure-Wély au revenit prin lucrarea *Sortie*, interpretată de Andra Iacobetz (master).

Recitalul a căpătat o notă proaspătă printr-o primă audiție absolută a unei lucrări pentru orgă și cvintet de alămuri, *Blut und Wasser* (2017), care face trimitere la un renumit coral de Bach, adecvat perioadei premergătoare Sărbătorii Pascale. Soliști au fost Andra Iacobetz (orgă), Elias Jula și Sergiu Bivol (trompete), Alexandra Truică (corn), Andrei Lupașcu (trombon) și Șerban Macovici (tubă), sub bagheta compozitorului Vlad-Răzvan Baci (absolvent al secțiilor Compoziție clasică și Dirijat orchestră).

Deși încă elev în clasa a XII-a, Vlad Vișenescu a propus o versiune aproape ireproșabilă a unui șlagăr al muzicii romantice de orgă, *Prélude, Fugue et Variation op. 18* de César Franck (1822-1890). Centrul de greutate al recitalului s-a plasat la final, când Eduard Iosif Antal (anul III) a adus un omagiu compozitorului Helmut Plattner interpretând *Introducere, Choral și Passacaglia* pe tema coralului „*Schmücke dich, o liebe Seele*” (un coral de împărtășanie, care a constituit o sursă de inspirație pentru numeroși compozitori). Încheind în nota hispanică și dansantă de la începutul concertului, organistul și-a demonstrat mobilitatea cu care a manevrat pedalierul în lucrarea *Odéon - Tango brasileiro* scrisă de Ernesto Nazareth (1863-1934), în aranjamentul interpretului.

Printre primii absolvenți ai clasei de orgă conduse de Helmut Plattner s-a numărat și Hans Eckart Schlandt. Activitatea sa organistică se desfășoară de peste 65 de ani, dintre care mai mult de 50 de ani în calitate de organist și cantor la Biserica Neagră din Brașov. La matura vârstă de 77 de ani, organistul a impresionat prin virtuozitate și expresivitate. Prima parte a recitalului a cuprins lucrări exclusiv din barocul german: *Fantezia în re minor* și *Coral în sol major*, scrise de Georg Philipp Telemann, au fost urmate de *Fantezia în do minor* și *Coralul în la major „O Lamm Gottes, unschuldig”* de Johann Sebastian Bach.

(continuare în pagina 9)

Festivalul de orgă „In memoriam Helmut Plattner”

Benedicta Pavel - Muzicologie, anul IV

(continuare din pagina 8)

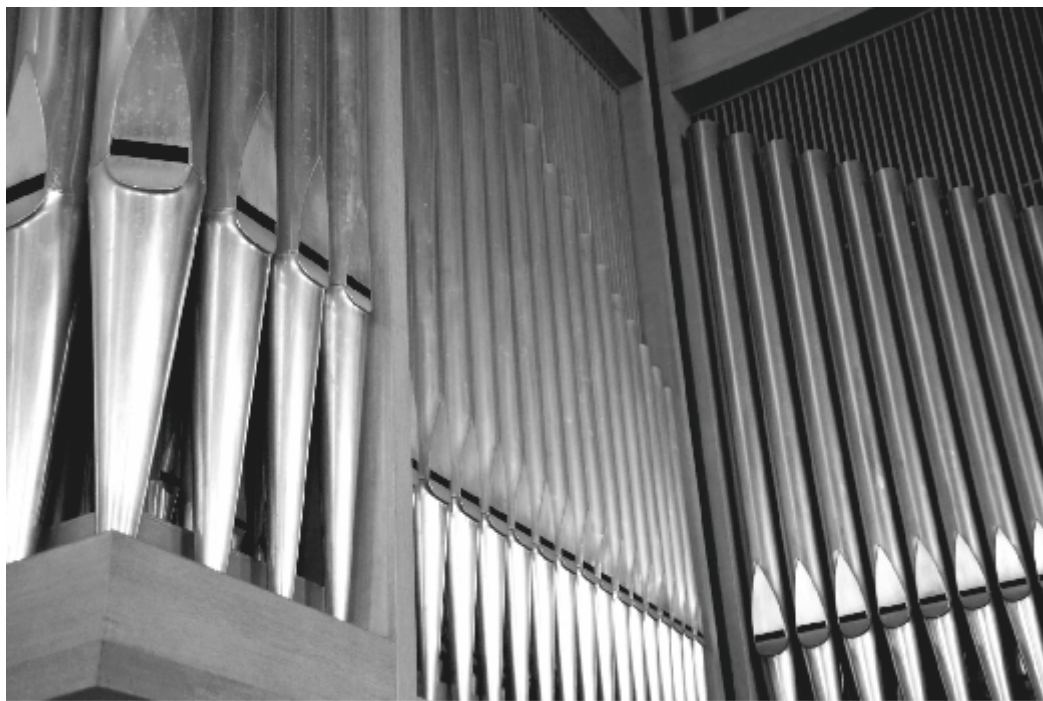
În cea de-a doua parte a recitalului, programul a cuprins trei lucrări din secole diferite (începând cu secolul al XIX-lea până în prezent). Hans Eckart Schlandt a prezentat publicului dificila pagină a compozitorului danez Niels Wilhelm Gade (1817-1890), *Moderato*, prima lucrare din ciclul *Trei piese pentru orgă op. 22. Improvizație, Fuga și Toccata* de Helmut Plattner a constituit apoi o provocare pentru interpret, dar și pentru public. Opusul este construit pe motivul *clasa de orgă - C/do-soL-lA-Si bemol-lA D/re-E/mi dO-Re-G/sol-lA -*, cu inserții ale melogramei BACH, și a fost interpretat parțial (doar *Fuga*) chiar de autor în anul 2004, la prima ediție a Festivalului internațional de orgă. Încheierea concertului a coincis cu partea a V-a - *Final - din Simfonia nr. 4 op. 32* de Louis Vierne (1870-1937). După momentul muzical de excepție, am avut prilejul să intru în contact cu Hans Eckart Schlandt, care mi-a dezvăluit detalii despre profesorul său, Helmut Plattner:

„Era destul de greu de abordat, dar în interior era un om împlinit și bogat.

Toate piesele pe care le cânta, le cânta pe de rost. Plus că avea un repertoriu imens. Pentru că le cânta pe dinafară, normal că nu suporta niciun registral lângă el, deoarece registralul nu poate să îl ajute din memorie. Totuși, la orga din Brașov este greu fără registral. Atunci a zis: *bine, piesa aceasta - până aici, dar mai departe, nu*. Pe soția lui o mai accepta uneori să îl ajute.

A studiat pian principal și a cântat foarte des ca acompaniator în recitaluri de lieduri (apărea aproape săptămânal). Avea o memorie fantastică. Când s-a dus la concurs la Praga, trebuia să învețe o piesă într-un timp foarte scurt. El nu numai că a

învățat-o, dar a cântat-o fără partitură și a luat și premiu. După care a efectuat turnee, dar numai în partea de răsărit a Europei (din motivele politice obiective). Asta l-a durut foarte tare, pentru că își dorea să ajungă în Germania, în Franța. Ca atare, nu a mai răbdat și a depus actele de plecare în străinătate. Pașaportul nu i-a venit repede, deși își luase rămas bun de la prieteni cu ani în urmă. S-a gândit că, dacă va continua să concerteze în București, o să fie mai greu să îl lase să plece. Atunci a cântat numai în provincie - la Brașov, Sibiu, la Mediaș. În perioada aceea încă nu compunea. Compoziția a venit mai târziu. La Bayreuth era *Bezirkskantor* (cantor pentru un județ întreg). A dirijat corul și a cântat și muzică de cameră, continuând concertele în voie. A îndrumat o mulțime de studenți, care au devenit ulterior organiști, dirijori de cor. Din câte știu eu, cauza morții a fost diabetul, boală pe care a avut-o din tinerețe. A avut o perioadă când a slăbit îngrozitor. A murit la 85 de ani destul de subit.

Ca profesor era sever, nu ierta. Nu suferea să cânti vreo notă falsă. Dacă se întâmpla să cânte el vreo notă falsă, era o dramă. La Biserica Neagră din Brașov, orga este destul de incomodă. Când se adapta, cânta ceva și se întâmpla să apară o notă falsă. O lua de la început. Așa le-a cerut și elevilor.

Lidia Sumnevici a fost continuatoarea lui vreo două decenii. La un moment dat s-a desființat secția de orgă de la Conservator, apoi s-a reintrodus ca modul.

Plattner provenea dintr-o familie veche de oameni de cultură din Sibiu. A fost format de profesorul Dressler, care era o capacitate. În România comunistă și ateistă, nici măcar la clasa de orgă nu aveai voie să faci corale. La mine a fost asemănător. Eu am studiat la Brașov cu domnul Victor Bickerich, corespondentul lui Dressler la Brașov (Lidia venea de la Brașov). Dacă nu aveam de acasă bagajul necesar, la facultate nu aș fi învățat din muzica religioasă aproape nimic. Se știe că Bach are cam 200 de lucrări pentru orgă, dintre care 150 sunt legate de coralul protestant, numai 50 sunt preludii, toccate, passacagii: o parte însemnată nu era voie să fie predată și nici cântată. Există o programă analitică, și nici Plattner nu putea să treacă peste ea.

Un anacronism este faptul că absolvenții lui aveau deja diplomă și certificat, iar Plattner nu avea. Dintr-o greșeală, nu că nu ar fi meritat. În 1959 a urmat cursuri la Praga. Mulți ani a rămas cu ce a învățat de la Dressler, pentru că în București nu a luat lecții de orgă cu nimeni. A fost autodidact și foarte perseverent.”

Ultima parte a materialului scris de Vlad Văidean, publicat în nr. 4 din 2016 al ziarului Acord, întregeste, sub pana plină de miez a cronicarului, tabloul experienței sale memorabile la Leipzig, grație programului ERASMUS.

ET IN LIPSIA EGO (II)

Vlad Văidean - Sinteza muzicologică, anul II

4.

Ș-am umblat la nemți pe drumuri și-n târguri și nime nu mi-a făcut nici o sminteală.

Poate va veni îngerul, inspectorul, glasul cel mai de pe urmă:

– Spune-mi tot ce crezi că pe-acolo cel mai bine-ai făcut.

– Păi am trecut. Mi s-a părut că toate, cu-aleile și cu-adierile lor, când depărtate, când apropiate, toate, cu culorile și cu ploile lor, când luminoase, când întunecate, toate roteau decorul împrejur, în veniri și întoarceri, iar eu ședeam neclintit în bătaia lor, privindu-le cum apar și dispar, desfășurându-se deodată cu clipele. Așa mi s-a părut. Până când n-am mai știut bine – poate acele toate rămăneau neclintite, și eu de fapt ba alergam după ele, ba puneam depărtări cu nemiluita. Nu-nțelegeam mai nimica, de fapt. Pesemne făcusem și eu un pas, cândva. Sau cam așa ceva. Cine știe de ce, cine știe cum s-o mai fi petrecut și asta. Tărâmul, în orice caz, era de așa natură, încât, dacă vroiam să nu pic în groapă, trebuia, cât mai repede, de la orice pas să-mi iau bun-rămas. Mirat, îmi tot descopeream picioarele pășind pe stradă, ca foarfecele. Revoltat, mă tot simțeam cum îmi umplu mâinile. Da, revoltat, că parcă adormisem, parcă mă lăsasem îmbătat bine. Și-apoi mă răpiseră, mă târăseră-n horă. Constatam complotul, dând să-mi scot dintre cuverturi botul. Dar căruței nici că-i păsa. Tot mergea înainte. Și-mprejurimile tot făceau roată. Așa că, printre hurducăturile drumului, începeam să vorbesc singur:

De unde-am plecat? Chiar vreau să ajung? Ce să mai zic? Mai bine tot asta, ca să mă mai liniștesc un pic: privind dintr-o perspectivă mai largă, eu unul nu-nțeleg mai nimic. Iar asta, îmi cer scuze, dar mă cam face fericit.

Tot intram și ieșeam din biblioteci multisekulare care mai bine s-ar fi numit temple, printre ale căror rafturi, înțesate cu granitice tomuri nemțești, mă simțeam ca-n mijlocul unui ospaț de carne în sânge, pentru care însă bieții mei dințișori de lapte nu erau suficient pregătiți. Tot dădeam târcoale marilor și bătrânelor biserici, neînfrământând multă vreme să intru, căci le simțeam străine și aspre, nedispuse să se ofere oricărui trecător ușuratic, învăluite-n hlamida unei demne stinghereli, ca niște gigantice și neclintite bibelouri, sau mai degrabă ca navele extraterestre înțepenite, rămase-n urma unei civilizații de multă vreme dispărute. Tot treceam, tot pășeam, înfundându-mi capul între aripi nevăzute, ca păsăruică mută – până-ntr-o zi când m-am pomenit în fața altarului din *Thomaskirche*. Am resimțit atunci ca pe unul dintre cele mai suprarealiste și tulburătoare amplasamente apropierea mea, la doar câțiva metri, de mormântul aceluia Johann Sebastian Bach care într-adevăr își mistuise ființa pe-acolo, timp de câteva decenii, nebănuind, fără îndoială, nenumăratele urmări ale amplorii idolatre cu care muzicienii se lăsaseră puși pe fogaș de muzica sa. Una dintre aceste urmări era chiar reculegerea mea pe-acolo, în timp ce nu mă puteam abține să nu-mi imaginez scheletul și

craniul bachian, văzute și de mine, ca de atâția alții, grație indiscretului Internet. Chiar dacă, după deshumări, uitări și mutări ale sicriului de colo-colo, nici nu se mai știe prea bine dacă acele rămășițe pământești au aparținut într-adevăr compozitorului, gândul nu înceta, imaginându-și-le, să-mi zboare la vorba lui Cioran: „orbitele lui n-au nimic original, decât că proclamă neantul pe care el l-a negat”. Rămân doar cantatele, patimile și ofrandele...

Și-n Gewandhaus am intrat tot ca-ntr-o navă

spațială parcată definitiv pe pământ, gândindu-mă neîncetat la, bunăoară, Felix Mendelssohn, care în Leipzig, în 1829, împreună cu „Gewandhausorchester”, a repus în circulație *Patimile după Matei*, impulsivând propagarea ecourilor bachiene; care tot în Leipzig, în 1843, a fondat prima academie de muzică din spațiul german. M-am gândit și la Clara și Robert Schumann, care în Leipzig și-au trăit mare parte din exemplara poveste de dragoste. M-am gândit și la Richard Wagner, care în Leipzig s-a născut, s-a scolarit. Și, tot gândindu-mă, am luat în fiecare zi la picior păduratică *Straße des. 18. Oktober*, unde mi-am avut domiciliul provizoriu. Am respirat în aceeași cadență cu ritmul ei de desfrunzire, pe când, ploi și timpurii ninsori căzând, frunzele se desprindeau cu ghiotura de pe crengi, ca țândări ale unor cununi de lauri căzute de la mari înălțimi, împinse, bulucite-n calea trecătorilor, parcă tocmai pentru a ofensa disciplina geometrică a acelor tărâmurii. Pentru multă vreme, coroanele doborâte nu putreziseră, căci răcori și vântoase se întorceau aproape zilnic ca să zvânte și să răvășească, să ridice frunzele-n stâlpi și rotocoale de-o clipă. Printre aceste fragile și machiate cadavre mi-am croit pașii, ca și cum aș fi fost gata să cad în genunchi; aș fi luat la piept fiecare frunză uscată, aș fi sărutat-o, i-aș fi dat un nume. Dar bineînțeles, mi-am păstrat buna-cuviință. Așa că m-am mulțumit să constat, nu fără o anumită stupeoare, cum tot îmi fâșâiau pe lângă umeri diverși cărora deopotrivă necunoscuți și semeni le puteam zice. Încercam să conjecturez în cazul cărora era vorba despre plecări, în cazul cărora despre veniri. Încercam, de după vizieră, să mă păstrez intact sub asaltul fiecărei clipe care tot așa, câte-o singură dată în vecii vecilor, survenea, pe care, din moment ce știam că urma să nu mai fie *Straße des 18. Oktober* niciodată, o tot tămâiam, o tot descântam, precum, în calitatea ei de simbol al beatitudinii pierdute, din plin i se cuvenea.

Și de fiecare dată mă cocoțam înapoi în acel etaj șapte al unuia dintre cele mai înalte cămine

studentești în care fusesem cazat, astfel încât, ori de mă aflam așezat la birou, ori de mă întindeam spre somn, fața mi-era mereu întoarsă înspre peretele de la nord, ce aproape că era întreg o fereastră, o fereastră în cadrulul căreia nu răzbătea nicio solie sublunară. Doar cerul. Iar cum perdelele n-aveam, nici încotro n-aveam: pe când urmăream și eu tragediile și revoltele și schimbările de guverne petrecute în acea perioadă prin țara românească, pe când resimțeam concomitența mea cu atacurile teroriste și coliziuni galactice, mă-ncăpățânam, pierzându-mi privirile printre cețuri și sângerări de apus, să ascult sistematic și să mă îndrăgostesc, precum nu m-aș fi crezut în stare, de muzica lui Brahms, acest patriarh crepuscular ce a ajuns să pară atât de străin de actualitățile tulburi ale lumii noastre. Domnul Loos predase, pe parcursul întregului semestru, un întreg curs dedicat exclusiv lui Brahms, astfel încât, punând în joc o apetență tipic muzicologică pentru fanaticism anticar, am considerat și eu de cuviință că, de la opus 1 până la opus 121, trebuie să audio-vizionez absolut fiecare partitură brahmsiană, transcriind în prealabil, vers cu vers, textul fiecărui lied, motet, coral, chestiune vocal-instrumentală, punându-l în paralel cu traducerea engleză, pentru a-i desluși complet înțelesurile. Cu mișcări de termită și răbdări de șoarece de bibliotecă, ajunseseam și la liman, dându-mi seama că nu făcusem decât să mă îmbib de o muzică în care se vălurea, parcă mai părguit decât în altele, tocmai ceea ce, în decursul acelei strămutări de acasă, mă luase în deplină și fermecată stăpânire: sentimentul pregustării fiecărui *măine* sub forma unui viitor *ieri*, sentimentul căderii planate în valea perindării și a ireversibilității nostalgice, acolo unde clipele se prind în hore înțeșoșate, ca nenumărate brațe rotitoare ale unui derviş ce mângâie și palmuiește, dăruiește și deopotrivă răpește prin același gest al fiecărei clipe trecute. Aproape-n fiecare dimineață veneau și plecau stoluri de păsări călătoare și, urmărindu-le din spatele ferestrei, bineînțeles că nu mă puteam abține și îmi doream uneori să mă ia și pe mine cu ele. Câte-un elicopter zbârnâia câteodată și, repezindu-mă la fereastră, bineînțeles că nu mă puteam abține și mă declaram profund revoltat; că nu-nțelegeam; că ce să fi căutat pilotul, seamănu, acolo? Și ce să fi căutat eu dincoace de fereastră? Își aruncau privirile tot mai departe pânzele, se smuceau în lese, vrând să dezerteze, să se mistuie-n pierdere, schelălăind și-amușinând printre nori și-asfințiri, vrând să uite de mine, să mă abandoneze ca pe-o păpușică stricată, vremelnică și zadarnică strajă depusă în spatele unui ciob de sticlă. Și chiar le lăsam, în zilele senine, să se topească-n marele albastru, spânzurate la margine de orbire și amuțire. În zilele cu înnorare, mai dese, le învățam să deambuleze-n spirale piezișe, legănate, răsucite-n ritmurile ocolite ale vâlătucilor de ploaie purtați de colo-colo, ca-n visare, pe derdelușul vânturilor înalte, acelea ce curg departe, suverane și lente, pe tobogane de miere.

(continuare în pagina 11)

Prezentul construiește viitorul. Masterclass cu bass-baritonul George Emil Crăsnaru conf.univ.dr. Cristina Șoreanu

Universitatea Națională de Muzică din București a oferit oportunitatea studenților și masteranzilor Departamentului Canto și Artele spectacolului muzical de a urma, pentru cinci zile (15-19.05 a.c.), cursurile de canto susținute de bass-baritonul George Emil Crăsnaru, profesor universitar al Facultății de Muzică „Robert Schumann” din Düsseldorf.

George Emil Crăsnaru a studiat la Conservatorul „Ciprian Porumbescu” din București și a debutat ca solist al Operei Naționale Române. Din anul 1980 trăiește în Germania unde a fost angajat al Teatrului de stat din Wiesbaden. În anul 1991 a debutat la Scala din Milano cu

opera *Lady Macbeth* de Giuseppe Verdi. Tot la Scala a mai interpretat rolul Marelui Inchizitor din opera *Don Carlos* de Verdi și rolul dr. Faust din opera *Îngerul de foc* de Serghei Prokofiev. A cântat pe scenle din Berlin, Bonn, Hamburg, Budapesta, Monte Carlo, Madrid, Paris, Zürich.

După audiția organizată chiar în prima zi a cursului de măiestrie (15 mai), maestrul Crăsnaru a lucrat cu următorii studenți: Petre Andrei (anul II), Noveska Milanka (anul II), Ioan Brehuescu (anul III), Ruja Cristian (anul III), Emanuela Sălăjan (master I), Volsik Brigitta (master I) și Mihai Urzicana (master II).

În 20 mai, masteranzii au susținut un concert în sala „Auditorium” a universității, prilej cu care domnul profesor Crăsnaru a concluzionat admirativ: „Școala românească de canto a fost și rămâne foarte bună. Vă sfătuiesc să mergeți cu încredere pe acest drum pentru că prezentul construiește viitorul!”

(continuare din pagina 10)

În fiecare prag de înserare, îmi învățam sufletul să se lase, deodată cu privirile deshămate, în voia trecerii, așa cum numai petrecându-se unii pe alții și unii din alții reușesc toți norii să fie, lăsând astfel loc nălucilor și giulgiurilor să se întrezărească pentru câteva clipe, lunecând apoi, încetul cu încetul, de fapt din prima clipă a boabei de spumă lunecând, ca-ntr-o fericită resemnare, în înserare – cum și părul în albire, iar frunza-n îngălbenire. Iar în serile cu stele, mi-am încrucișat pe piept mâinile. Simțeam crescând în mine scheletul. Îmi întindea tot mai tare pielea. Simțeam în mine faraonul. Urma să fiu și eu mumia. Așa că am exersat: mi-am iradiat singur, precum coconul, giulgiul și sarcofagul. Și, așteptând adormirea, m-am străduit să-mi păstrez privirile neîncetat agățate de palpăirile lor, ale stelelor. Așteptând adormirea, am simțit depărtările lor, ale stelelor, năpădindu-mă și pîmpingându-mă tot mai în adâncul propriului ascunziș, somându-mă să mă comprim, să mă retrag, ca-ntr-o piramidă moleculară, în bobul meu de depărtare, unde să mă usuc în tăcere, să mă fac smochină, mumificat purice. De-acolo, din mormântul secret, nevăzut, am simțit o aceeași cadență între clipirile pleoapelor și sclipirile lor, ale stelelor; de-acolo, din pivnița templului, mi-am palpăit safirele ochilor înspre-nălțimi, visând la toate geometriile ascunse, axele și unisonurile ce reunesc depărtările lor, ale stelelor, cu depărtarea mea, a bobului. Până când adormirea a căzut roadă coaptă. Iar depărtări ale lor, ale stelelor, n-au mai fost. Nici depărtarea mea, a bobului. Doar adormire. Singură și mare.

5.

Măcar ca să-ți dezmoștești picioarele; măcar ca să expandezi punctul și să-i conferi proporțiile unei călătorii circulare; măcar de dragul buclării buclei și pentru plăcerea întoarcerii și a anticipării asupra plăcerii întoarcerii și asupra plăcerii de a povesti apoi călătoria; măcar pentru plăcerea de a-ți fi dor de felul în care va fi urmat să-ți fie dor de felul inițial în care îți fusese dor de propria-ți previziune; măcar pentru plăcerea de a presimți la început, în trecutul despărțirii, iar apoi în prezentul absenței, tocmai viitorul întoarcerii – măcar de dragul acestei perpetue reveniri merită să produci ducerea. Ai nevoie de trasee mai răspândite, mai modulatorii, unele în măsură să-ți diversifice situația și în același timp să-ți clarifice, menite să-ți asigure mai temeinice condiții pentru întrezărirea tonicii personale, pentru aerisirea și iluminarea locului de unde ai plecat, pentru a-l regăsi așa cum nu l-ai fi putut păstra dacă n-ai fi plecat. Iată, de pildă, însăși călătoria, însăși periepția modelatorie a parcursului, a intervalului ireversibil dintre un stadiu anterior care întotdeauna trebuie abandonat și un stadiu viitor căruia nu i se va putea refuza niciodată necesitatea de a deveni la rândul lui un alt stadiu anterior? La fel te petreci și tu, și nu ai de ce a te teme – dacă nu uiți că vocația omului e aceea de ființă călătoare prin propriul înăuntru, atunci înecul în devălmășie nu se va petrece. Căci, vrei-nu vrei, te-ai pomenit într-o proprie odisee. Totul și se întâmplă într-o invizibilă călătorie pe dinăuntru, cea care oricum se petrece, indiferent de vrere sau plan. În ritm de

pelerinaj sau exod, exil sau dezertare, deambulare sau turism agil, ea e căptușeala inerentă pulsului și respirației care, clipă de clipă, îți întrețes cadența pășirii, ponderea poposirii. Tot ce și se întâmplă, tot ce pare să vină din afară, tot ce intră în legătură cu tine nu are încotro și devine bornă și pavaj, stație, peisaj al călătoriei pe dinăuntru. Nimic din ce te include sau înconjoară nu poate să o facă altfel decât ținând cont de felul în care tu însuși îți simți propriul înăuntru. Niciun aparent afară, o dată ce a fost perceput și resimțit astfel de către tine, nu poate să nu devină înăuntru, nu poate să nu intervină asupra modului în care respectivul înăuntru al tău își simte propriul. Și dacă, dorind să-ți adâncești această peregrinare interioară, să-ți extinzi familiaritatea cu multiplicitatea lumii, te vei lăsa catapultat într-o depărtare pe care, încetul cu încetul, să fii nevoit să o transformi în proximitate, atunci vei fi răsplătit cu o mai spornică întezărire a rostului, cu o mai multifațetată căutarea a traiectului, cu o mai spontană continuare a respirației; atunci inevitabila, ireversibila prefacere ce vine și trece odată cu clipa nu va mai părea doar înaintare implacabilă, fără țintă, de prea multe ori petrecută în virtutea inerției. Nu vei mai arăta lumii doar un chip nestatornic, dună vremelnic modelată de rafalele întâmplării. Nu, ci dacă devii bursier, atunci află că te-ai angajat într-o vânatoare. Dar nu-ți dori să afli dacă tu ești cel ce țintește ori, mai degrabă, lăsându-te catapultat, nu faci altceva decât să le adresezi zărilor invitația de a te lua în colimator și de a te săgeta cu ce cred dânsese că și se cuvine mai din plin.

Luna aprilie este pentru universitate prilejul desfășurării festivalului său reprezentativ, ajuns acum la ediția a VIII-a. Oglinda evenimentelor artistice aflate sub acest generic se reflectă în consemnările criticilor - profesori și studenți - reunite în următoarele pagini.

Festivalul „Chei” – vocație și prestigiu

prof.univ.dr. DHC Grigore Constantinescu

O convingătoare demonstrație artistică a avut loc duminică seara sub cupola Ateneului Român, când Universitatea Națională de Muzică din București a inaugurat cu un concert cea de a IX-a ediție a Festivalului „Chei”, organizat în fiecare primăvară. Importanța evenimentului a cumulat semnificative valori ale acestei înalte Instituții artistice, formatoare de talente tinere aparținând celor mai recente generații, oferind melomanilor Capitalei o producție artistică de simbolică misiune

culturală. Am urmărit, în condiții optime, evoluția orchestrei “Universitaria”, dirijată de Tiberiu Soare, în colaborare cu ansamblul corului Universității, condus de Mihail Diaconescu, într-un repertoriu mai puțin obișnuit, reunind semnale ale impresionismului (*Pavana infantei* de Maurice Ravel), capodopere ale muzicii clasice sacre (*Requiemul în do minor* de Michael Haydn) și ale simfonismului romantic francez (*Simfonia în re minor* de César

Franck). Cortina sonoră raveliană a pregătit cu sobrietate marele spectacol clasic vocal-simfonic, desăvârșind prin unitatea arhitectonică decorul amplu al catedralei salzburgheze, unde s-a cântat prima oară această *Missa pro defunctis*. Tiberiu Soare a înălțat colonada arhitectonică a edificiului orchestral, pe care se sprijinea armonios corul, în măiestrite polfonii, oferind condițiile afirmării unui cvartet de soliști care merită aprecieri pentru calitatea vocală și maniera execuției stilistice: soprana Amaia Arrieta Vargas, mezo-soprana Antonela Bârnat, tenorul Ionuț Popescu și bas-baritonul Ioan Brehuiescu. Revenirea pe podiumul Ateneului a Simfoniei franckiene, destul de rar amintită repertorial, ne-a impresionat prin tensiunea telurică a atitudinii dirijorale voluntare cu care Tiberiu Soare a iluminat sufletul interpreților și ascultătorilor.

Foto: Sorin Antonescu

Orchestra "UNIVERSITARIA" Clasa conf.univ.dr. Alexandru Ganea Dirijor invitat, Tiberiu Soare

Vioară

Beatrice Gagiu
Ana Țipeanu
Andra Andrei
Diana Ciudin
Laura Șandru
Georgiana Țane
Andreea Maria Sâia
Ștefan Roșu
Mihai Silișteanu
Elisabeta Nedelciu
Iulia Cazacu
Andreea Greluș
Răzvan Păun
Daniela Tudor

Ana Molnar-Popa
Johanna Strubert
Andrei Radu
Paul Răducanu
Raluca Constantin
Nicolae Dobrovicescu
Hristo Gkouletsos
Iolanta Ieremia
Ana Maria Limban
Alexandru Marton
Alexandra Satnoianu
Gabriel Pandelescu
Kasinadhuni Avadhut

Violă

Eugen Cojocaru
Rebeca Tănăsie
Laura Capatina
Marius Nițu
Ștefan Ene
Andreea Vilcan
Do Huong My

Violoncel

Adrian Precup
Alexandru Totan
Mădălina Radu
Andreea Brăilescu
Thibaut Joubert
Beniamin Chirică

Contrabas

Ionuț Cristea
Florian Dragomir
Alexandru Mitroi
Octavian Maxim

Harpă

Adrian Cîlțea

Flaut

Amalia Aldea
Mihai Vaida
Teodora Iliescu
George Murgoci

Oboi

Ana Boiangiu
Manuela Mureșan
Doris Iorga

Clarinet

Cantea Alexandru
Ștefan Voinic
Cosmin Stanciu
Andrei Văleanu

Fagot

Alexandru Duda
Vlad Dănilă
Vlad Maier
Robert Ivanov

Corn

Cosmin Vasilache
Andrei Pavel
Gilbert Negoită
Alexandru Chiric

Trompetă

Sorin Robu
Răzvan Brînzilă
(colaborator – Fil. Pitești)
Dumitru Trocin
Aurelian Bordânc

Trombon

Mirel Liță
Vlad Leahu
Ionuț Păduraru

Țubă

Teodor Antemie

Percuție

Irina Rădulescu
Iulia Bitta
Ana Drăgoi

Orgă

Eduard-Iosif Antal

Corala „Preludiu” in festival

prof.univ.dr. DHC Grigore Constantinescu

După inaugurare, Festivalul a început derularea momentelor săptămânii cu un ansamblu coral oaspete - Corul de cameră „Preludiu”, ctitorit de maestrul Voicu Enăchescu. Coraliștii marchează acum o „vârsta” considerabilă, prin împlinirea a 45 de ani de existență a grupării artistice ce s-a dovedit capabilă a scrie istorie în viața noastră muzicală. Susținerea recitalului va fi urmată de numeroase alte programări concertante, menite să illustreze ciclul aniversar până la sărbătorirea reperului istoric

Foto: Sorin Antonescu

- 1 noiembrie 1972 - când tinerii artiști proveniți din formațiile Casei de Cultură a Studenților au susținut primul concert public al formației denumite „Preludiu”, acum patru decenii și jumătate. Întâlnirea a impresionat încă de la intrarea invitaților, veniți să cânte pe podiumul

Studioului de concerte „George Enescu” al UNMB. Publicul, format din profesorii, studenții noștri și iubitori ai artei corale a fost vorba de o confruntare cu maturitatea temporală a coralei, rezultat al unor experiențe interpretative remarcabile, reunind munca repetițiilor zilnice și prezențele scenice extrem de numeroase, în țară și peste hotare, sub gestul dirijoral al Maestrului Voicu Enăchescu. Pentru comentatorul acestui concert, toate componentele existențiale sunt deja cunoscute, reprezentând argumentele profesionalizării continue a membrilor „Preludiului”, această formație alcătuită inițial din amatori care s-au educat treptat, pregătind repetiții, concerte și turnee. După cuvântul de bun venit, rostit de doamna rector și de prorectorul UNMB, a urmat demonstrația interpretativă, conform programului repertorial bine gândit.

Asemenea unui vaporean care comandă prin gest traseul corabiei sale, dirijorul Voicu Enăchescu creează vraja sunetului potrivit, rimând cu detaliul ales pentru fiecare piesă de repertoriu. Autenticul istoric și stilistic ne-a condus prin cântec de la Evul Mediu la Baroc (Toinot, Marenzio, Monteverdi), dirijorul alegând

CHEI
Festivalul UNMB
2 - 9 aprilie 2017

sunete, expresii poematice, culorile ambientale necesare pentru a trece de la clasici spre romantici (Schubert, Bizet), sugestiile luminoase ale cântărilor religioase (Suceveanu, Chiurescu) ajungând la poezia și lirismul muzical național, inspirat din folclor (Buciu). „Preludiu” a rotit imaginile caleidoscopice sonore, unind trecerea timpului cu motivele adevărilor rostite și cântate, până la trecerea firească dincolo de pragul secolului al XXI-lea. Veritabilă lecție de muzicalitate, stil, disciplină, prezența coralei camerale și-a împlinit datoria față de melomani, toți laolaltă răsplătindu-i pe membrii „Preludiului” cu simbolicul succes oferit celor capabili să cucerească celebritatea. Există, în această privință, o identitate de ideal care, neîndoios, le condiționează istoria de până acum, ca și viitorul ei, sub privirea și temperamentul artistic plin de energie și forță ale Maestrului Voicu Enăchescu.

Corul Universității Naționale de Muzică din București

Diana-Maria Dănilă-Tudose, anul I
Muzicologie
Gheorghe-Cristian Bădoi, anul II
Pedagogie muzicală
Costel Bejenaru, anul II
Pedagogie muzicală
Adrian-Florin Boboc, anul II
Pedagogie muzicală
Remus-Antonio Călin, anul II
Pedagogie muzicală
Eliza-Tania Ciobanu, anul II
Pedagogie muzicală
Nadia-Florentina Chelariu, anul II
Pedagogie muzicală
Florentina-Alina Constantin, anul II
Pedagogie muzicală
Andreea-Marina Duminiță, anul II
Pedagogie muzicală
Silvia Fieraru, anul II
Pedagogie muzicală
Ioana-Cătălina Florea, anul II
Pedagogie muzicală
Mihnea-Ion Ghenuț, anul II
Pedagogie muzicală
Nicușor Gheorghe, anul II
Pedagogie muzicală
Sorina-Mădălina Gomoescu, anul II
Pedagogie muzicală
Antonio-Claudiu Grăjdeanu, anul II
Pedagogie muzicală

Guttman Noemi, anul II
Pedagogie muzicală
Ioana-Raluca Ilie, anul II
Pedagogie muzicală

Sebastian Ion, anul II

Pedagogie muzicală
Daria-Ioana Mărtău, anul II
Pedagogie muzicală
Silvia Mihai, anul II
Pedagogie muzicală
Richard-Robert Pavel, anul II
Pedagogie muzicală
Roxana-Alina Pene, anul II
Pedagogie muzicală
Andreea Pioară, anul II
Pedagogie muzicală
Georgiana-Larisa Piroiu, anul II
Pedagogie muzicală
Ioana-Diana Pop, anul II
Pedagogie muzicală
Dumitru-Răzvan Popescu, anul II
Pedagogie muzicală
Loredana-Gabriela Răduță, anul II
Pedagogie muzicală
Mădălina-Ana Rohatcă, anul II
Pedagogie muzicală
Gabriela-Natașa Stanciu, anul II
Pedagogie muzicală
Emanuel-Cristi-Grigoraș Stavarache, anul II
Pedagogie muzicală
Costin-Mihai Teodor, anul II
Pedagogie muzicală

Laura-Lăcrămioara Toma, anul II
Pedagogie muzicală
Ionuț-Adrian Turcin, anul II
Pedagogie muzicală
Marius Barbu, anul II
Muzică religioasă
Mihai Gorgan, anul II
Muzică religioasă
Silviu-Dorin Gușă, anul II
Muzică religioasă
Mircea Radu, anul II
Muzică religioasă

Foto: Sorin Antonescu

Theodora-Andreea Baloșin, anul I
Stilistică dirijorală (cor academic)
Flavian Chitic, anul I
Stilistică dirijorală (cor academic)
Silviu-Alexandru Deaconescu, anul I
Stilistică dirijorală (orchestră)
Valentin Tuca, anul I
Stilistică dirijorală (cor academic)
Mihaela-Lavinia Bîrsan, anul I
Educație muzicală contemporană
Ana-Maria-Gabriela Ene, anul I
Educație muzicală contemporană
Alexandra-Cristina Ioniță, anul I
Educație muzicală contemporană
Raluca-Simona Scutaru, anul I
Educație muzicală contemporană
Cornel-Mihăiță Șelvărdăeanu, anul I
Educație muzicală contemporană
Dragoș Lucian Oancea, anul I
Educație muzicală contemporană
Eduard Dinu, anul II
Stilistică dirijorală (cor academic)
Maria-Cristina Radu, anul II
Stilistică dirijorală (cor academic)

Andrei-Adrian Stroia, anul II
Stilistică dirijorală (cor academic)
Ionuț-Dănuț Vancea, anul II
Stilistică dirijorală (cor academic)
Bogdan-Gheorghe Bancu, anul II
Educație muzicală contemporană
Florica-Mădălina Cucu, anul II
Educație muzicală contemporană
Laura-Andreea Holban, anul II
Educație muzicală contemporană
Maria-Bianca Ionescu, anul II
Educație muzicală contemporană
Nanu G. Ana-Maria, anul II
Educație muzicală contemporană
Eugenia-Nicoleta Nicolae, anul II
Educație muzicală contemporană
Dorin-Tiberiu Păun, anul II
Educație muzicală contemporană
Dimitrie-Vladimir Guicin, anul II
Culturi muzicale religioase
Elena Popa, anul II
Culturi muzicale religioase
Eusebiu Velica, anul II
Culturi muzicale religioase

Gala de operă

prof.univ.dr. DHC Grigore Constantinescu

De la marile scene de teatru muzical și până la studiourile studentești de artă lirică, atractivitatea reprezentațiilor sub genericul Galelor de Operă nu scade cu nimic interesul acordat din partea interpreților și a publicului. Demonstrația a fost evidențiată în seara când un asemenea mod de reprezentare și-a arătat valoarea în lumea studenților și a publicului bucureștean, pornind de la miza lansării de noi talente interpretative și vocale. Prezentarea spectacolului, în compania orchestrei „Concerto”, la pupitru aflându-se, cu interes deplin, dirijorul Bogdan Vodă, a devenit un moment-eveniment. Cei care au

Foto: Sorin Antonescu

cântat, îndrumați de sfatul măștrilor, au invitat spectatorii să urmărească semnalele realizării unor viitoare cariere, în așteptarea lansării pe scene lirice.

Programul „Galei de Operă” UNMB, pentru a treia seară a Festivalului „Chei”, a stabilit cu cei doisprezece participanți, studenți din anul IV, masteranzi din anii I și II, reperul

competitivității, valabil de la debuturi până la confirmări. În preajma programărilor de examene, o asemenea verificare este esențială, prilejuind și opinia unei selecții obiective. S-au oferit spre ascultare, în prima parte a concertului, arii de operetă, operă, cântate după criteriile calitative medii, de remarcat fiind mezzo-sopranele Franciska Volsik, Emanuela Sălăjan, promisiunile sopranei Miruna Iancu, precum și confirmările valorice actricești ale basului Ștefan Lamatic. Continuarea concertului spectacol a cunoscut o ascensiune remarcabilă pentru soprane, Amelia Stoicescu și Andreea Blidariu solicitând publicului aplauze entuziaste. Este adevărat, acum, selecția valorică era decisivă, pentru vocea de mezzo-soprană (Cosmina Stancu), cele două remarcabile voci de tenor (mai mult aplaudat Paul Lungu, nu mai puțin apreciat Mihai Urzicana) și triumful vocal expresiv și scenic al unicului bariton din această Gală (Alexandru Constantin). Numind astfel „vedetele”, nu putem trece cu indiferență pe lângă măștri – prof.univ.dr. Bianca Manoleanu, conf.univ.dr. Cristina Soreanu, prof. asociat dr. Ionel Voineag, prof. asociat Georgeta

Foto: Sorin Antonescu

Stoleriu și prof. asociat dr. Iulia Isaev. Un asemenea concert-spectacol răspândește renumele artei vocale românești, din care primele scene lirice ale țării pot culege roadele tradiției școlii noastre artistice de cânt. Festivalul „Chei” nu este doar o sărbătoare anuală. Manifestarea deține „cheile” de care depinde viitorul superb al ascensiunii vocaționale datorite tinerilor noștri artiști.

Foto: Sorin Antonescu

Orchestra „Concerto” Dirijor, conf.univ.dr. Bogdan Vodă

Vioară

Sânziana Dobrovicescu
(concertmaestru)
Alexandru Cochisă
(concertmaestru)
Alice Muller
Corina Dinișoae
Ciprian Reuș
Andra Țăpurică
Gabriela Timofte
Arpad Fejer
Renata Băluță
Andjelina Acimovac
Agata Ștefănescu
Ștefan Baditescu
Malvina Sekaci
Emilia Botezatu
Paula Gherasim
Andreea Suchici
Mirela Cumpănaș

Ioana Popescu
Bianca Gavrilescu
Nicoleta Chetreanu
Irina Neacșu
Adela Ancuța
Katolina Vlad
Ana Maria Petre
Ștefan Petre
Gina Olaru
Francisco Ramonda
Claudiu Hartac
Dan Nanoveanu
Emanuela Benec
Bianca Stoian
Sorin Lungu
Loredana Vișan
Adrian Badea

Violă

Bogdan Făgăraș
Andreea Tudor
George Gota
Felicia Juvina

Violoncel

Constantin Borodin
Alexandra Curcă
Victor Sandu
Andreea Damian
Vlad Matei

Contrabas

Iulian Țuț
Vlad Rațiu
Alexandru Iordache

Harpă

Evelina Andrieș

Flaut

Carla Stoleriu
Lorena Palade
Elena Greciuc
Elena Grigore
Emoke Burjan
Georgiana Mihăilă

Oboi

Raymond Cinpoescu
Carmen Snacov
Natalia Manciuc
Roxana Ursache

Clarinete

Anton Vasile
Bogdan Mavroean
Mihail Cucu
Andrei Maxim
Ștefăniță Petrescu
Ciprian Melente

Fagot

Cristina Raita
Angelo Mihai
Maria Stanciu

Corn

Alexandra Truică
Diana Spătaru
Trompetă
Sergiu Bivol

Răzvan Mihăiță
Elias Jula

Trombon

Andrei Lupașcu
Petru Oprică
Emanuel Miron

Tubă

Alexandru Antemie

Percuție

Iuliu Dumitraș
Cătălin Cioargă
Mihai Mînzar
Lucian Iacob
Răzvan Florescu
Alina Trifu
Ionuț Bratu

Vibrații de jazz și muzică ușoară în festival

Gabriela Bejan - Muzicologie, anul I

În penultima zi a Festivalului „Chei” a venit rândul claselor de compoziție muzică ușoară și jazz să încânte publicul. După-amiaza de sâmbătă, 8 aprilie, a dat startul unor evoluții muzicale contrastante. Spectacolul a fost deschis de trupa *The Groovy Bastards*, alcătuită din Ioana Vișinescu - voce, Andrei Bălașa - chitară, Cristi Dragomir - bas și Alexandru Badea - percuție. Stilul jazz funk abordat de aceștia a transmis multă de energie. Timbrul și atitudinea plină de vitalitate a Ioanei, alături de dialogurile dintre bas, chitară și percuție au adus un plus de culoare spectacolului. A doua trupă, *David's Pack*, a avut un aer romantic și poetic datorită interpretării inspirate a lui David Lăpădat - voce. Alături de colegii săi, Andrei Bălașa - chitară, Cristian Galiți - bas, Alexandru Sălișteanu - clape și Gabi Matei - percuție, David ne-a prezentat o parte country-jazz, swing, împreună cu o baladă de pe primul său album - *Goodbye Till We Meet Again*. Ultima trupă, fără nume, a adus stilul de bossa nova la cele mai frumoase standarde. Vocea caldă și delicată a Martei Popovici, alături de trompeta solistă a lui Vlad Simon, de sonorile clare ale chitării lui Răzvan Filip Cipca și ale basului Laurei Benedek, toate susținute de ritmul tobelor lui Gabi Matei, au adus o armonia perfectă și emoție tuturor sunetelor.

Partea a doua a spectacolului a aparținut clasei de compoziție muzică ușoară, aceasta debutând cu secțiunea

„muzică de film”. Studenții anului II - David Albulescu, Alexandra Mateiuc, Cristian Prăjescu, Traian Dosoței -, împreună cu cei din anul III - Maria Bigea, Mihai Diaconu, Andrei Bălașa, Adina Nelu - au panoramat atât scene din filme, cât și din jocuri. S-a simțit diversitatea imaginației și a ingeniozității în varietatea instrumentelor și a vocilor utilizate de studenți în liniile melodice compuse. După periplul muzical-cinematografic, publicul a putut asculta alte trei compoziții, însă de această dată pop. Francesca Sîrbu (anul II) a evoluat cu *Good to say goodbye*, o melodie plină de patos. Flavia Zoe a impresionat datorită sensibilității și acurateții vocii sale transmise cu emoție în piesa *We don't care*. Finalul seriei a fost acaparat de interpretarea captivantă a Alexandrei Penciu (Zanga), semifinalistă a Eurovision 2017 România, cu piesa *Două sticle*.

Publicul, deși nu foarte numeros, a fost încântat de muzica oferită de interpreți și de coordonatorii acestui spectacol: prof.univ.dr. Mircea Tiberian, lect.univ.dr. Andrei Tudor, lect.univ.dr. Cătălin Răsvan și asist.univ.dr. Vlad Popescu. Datorită repertoriului foarte

Foto: Sorin Antonescu

Foto: Sorin Antonescu

vast, genurile abordate aducând fiecare prospețimea proprie, putem spune că spectacolul a fost o călătorie printre gânduri și stări, naturalețea scenică fiind la ea acasă. „Vibrație muzicală bună împletită cu un sound live” poate fi numită această după-amiază. Ne bucurăm și ne mândrim cu astfel de talente componistice și interpretative, dar și cu o astfel de universitate, care încurajează o multitudine de manifestări muzicale.

Ajunsă la volumul al 4-lea, *EnArmonia* este și de această dată rodul efortului colectiv și voluntar al membrilor Departamentului de Muzicologie și Științele Educației Muzicale și nu numai. Deși aparută cu întârziere din rațiuni tehnice și administrative, colecția își păstrează atât utilitatea, cât și actualitatea, prezentând exercițiile date la diferitele probe de admitere sau în cadrul concursului studențesc de profil organizat de UNMB, împreună cu rezolvările lor, în anul universitar 2015-2016. (asist.univ.dr. Mihai Murariu, coordonatorul volumului)

EnArmonia

Solfegiu. Dicționar.
Elemente de Teoria muzicii
Volumul IV

În perioada 20-23 februarie 2017, studenții universității noastre au beneficiat de cursul de măiestrie susținut de violonista de renume internațional Silvia Marcovici. Evenimentul deschide seria mai multor astfel de proiecte susținute de Universitatea Națională de Muzică din București împreună cu Fundația Henry Mălineanu sub genericul Excelența naște excelență.

Simpozionul de Muzicologie – constantă a Festivalului "Chei"

Ana-Maria Cazacu – Muzicologie, anul II

Devenit un element specific al Festivalului "Chei", Simpozionul de Muzicologie, organizat cu minuțiozitate de către Departamentul de Muzicologie și Științele Educației Musicale din cadrul Universității Naționale de Muzică din București, a avut ca scop să ne pună înaintea portrete ale compozitorilor aniversați și comemorați în anul 2017, dar și anumite probleme legate de interpretare.

Ca în fiecare an, evenimentul s-a bucurat de prezența unor personalități importante ale culturii muzicale actuale, dar și de comunicările susținute de studenți, care ne-au demonstrat faptul că muzica ascunde încă aspecte ce merită cercetate și evidențiate.

Prima zi a simpozionului a fost destinată aniversării compozitorului Dan Dediu, prin intermediul unor comunicări ce au avut menirea de a sublinia caracterul complex al personalității sale. Ca urmare, prezentările *Triplul concert „Febra”* de Dan Dediu și *Logica fanteziei și apelul la metaforă în opera lui Dan Dediu*, susținute de prof. univ. dr. Olguța Lupu și de Corneliu Dan Georgescu, ne-au ilustrat imaginea unui creator de universuri sonore ce dovedesc, prin ampla îmbinare de stiluri, prin caracterul unitar al fuziunii dintre materiale sonore distincte sau prin apariția unor *personaje* sugestive, cu o anumită tradiție în cultura europeană, o

gândire componistică logică. Aceste idei au fost sugerate și prin intermediul cercetărilor realizate de lect.univ.dr. Mihai Măniceanu și de dr. Tudor Moisin, finalitatea acestora fiind marcată prin prezentările *Aspecte ale scriiturii pianistice în creația lui Dan Dediu. Studiu de caz: „Lévantiques” op.64*, respectiv *Idei și tehnici novatoare în lucrarea „Passacaglia cthoptrica pentru orgă”* de Dan Dediu.

O altă ipostază a personalității lui Dan Dediu este aceea de profesor, fapt pentru care Sebastian Androne ne-a prezentat într-un mod sugestiv experiențele avute ca student la orele de compoziție. Printr-o transpunere plină de imaginație în dimensiunea fantasticului - universul din care provine Harry Potter - Sebastian Androne nu a făcut altceva decât să illustreze momentul întâlnirii cu un *supererou*, așa cum a apărut în viziunea sa compozitorul Dan Dediu.

Nu trebuie trecută cu vederea nici afirmarea compozitorului Dan Dediu în universul literaturii de specialitate, prof.univ.dr. Gabriel Banciu, de la Academia de Muzică "Gheorghe Dima" din Cluj, marcând faptul că „într-o perioadă în care lumea citește din ce în ce mai puțin, cărțile pe care le-a scris domnul Dan Dediu sunt demne de a fi citite”. Prezentarea sa, *De la vânătoarea de fluturi la „muzica precum apa”*, a avut drept punct de pornire raportarea la două cărți aparținând lui Dan Dediu, *Radicalizare și guerilla*, respectiv *Cei 9 I sau cum compunem*, scopul final fiind acela de a demonstra că „domnul Dan Dediu scrie așa cum compune. Cu același spirit, cu același fundament cât se poate de solid, cu aceeași eficiență”, fapt pentru care lucrările sale muzicologice sunt considerate importante, cu toate că nu reprezintă aceeași arie conturată de creația componistică.

Simpozionul a continuat cu ample comunicări referitoare la traseul parcurs în muzică de Dinu Lipatti, compozitor și pianist aniversat în acest an prin evenimente reunite în proiectul dedicat centenarului Dinu Lipatti.

Ideile privind *formarea personalității creatoare a lui Dinu Lipatti* au fost conturate nuanțat de către prof. univ. dr. Lavinia Coman, prezentarea cu același titlu amintind de legătura dintre Lipatti și profesorii săi, dar și de modul în care talentul și virtuozitatea sa pianistică au fost percepute în societatea acelei epoci. Totodată, a fost subliniat caracterul vizionar al artistului Dinu Lipatti, trăsătură reliefată prin prisma articolului intitulat *Dinu Lipatti – artistul vizionar*, semnat de Grigore Bărgăoanu, autor al monografiei lui Lipatti și prezentat la Simpozionul universității noastre de către conf.univ.dr. Oana Velcovici.

Personalitatea muzicianului a fost ilustrată și prin prezentările susținute de prof. univ. dr. Sanda Maistorovici (*Dinu Lipatti. O corespondență privată*) și de conf. univ. dr. Veronica Gașpar (*Lipatti – adevăr și legendă*). Momentul dedicat figurii lui Dinu Lipatti a culminat cu prezentarea unei analize a prof. dr. Camelia Pavlenco, cu scopul de a semnala *intersecții moderne europene între muzica estului și poezia franceză*, trăsătură remarcată la nivelul creației de lied.

Nu au lipsit nici comunicările care au evidențiat importanța altor compozitori în desfășurarea traseului sinuos pe care l-a avut arta muzicală, de exemplu o întoarcere în timp către epoca lui Georg Philipp Telemann, considerat de către prof.univ.dr. DHC Grigore Constantinescu *un rival fericit al lui Johann Sebastian Bach*.

(continuare în pagina 17)

Post-modernism fiction

Petre Fugaciu – Muzicologie, anul III

„A Big Mac is a Big Mac,
but they call it *Le Big Mac*”

Ediția din 2017 a Festivalului "Chei" a oferit - pentru prima dată - un concert de muzică nouă dedicat exclusiv studenților de la secția Compoziție, fapt ce trebuie să fi bucurat melomanii avizi de muzică nouă. Unul dintre cele mai îmbucurătoare lucruri, totuși, a fost prezența publicului, mulți dintre aceștia fiind non-muzicieni. Astfel, am considerat că cititorul ar aprecia o scurtă trecere în revistă a lucrărilor.

În ordinea apariției în concert, *Le Fier Dindon* și *Retoricon* de A. G. Weinberger (anul II master, clasa prof. univ. dr. Dan Dediu) sunt două lucrări de mici dimensiuni – prima pentru pian solo, a doua pentru violoncel și pian - având clar o alură modernistă, cu elemente ale esteticii anilor '20. Variațiuni pe o temă în stil popular românesc pentru pian solo de Alin Chelărescu (anul I, clasa prof.univ.dr. Dan Dediu) creează, desigur, o paralelă evidentă, încă din cadrul titlului, însă, probabil, este atât un comentariu post-modern asupra lucrării enesciene, până la un punct, cât și o reconsiderare avangardistă a rolului folclorului în arta contemporană.

Lucrarea *Albastru pe unghii* de George Țintilă (anul IV, clasa asist.univ.dr. Diana Rotaru) pare un exemplu limpede al conceptului de altermodern - un concept lansat de Nicolas Bourriaud în 2005, ale cărui idei principale sunt sfârșitul postmodernismului și hibridizarea culturală în contextul globalizării. Cea de-a cincea lucrare a seriei a fost *Marche funebre* pentru pian solo de Victor Filip (anul I master, clasa lect.univ.dr. Mihai Măniceanu) care face parte, însă, din curentul noua sinceritate (*New Sincerity*), găsit și sub numele de post-post-

modernism, unde autorul se întoarce la începuturile modernismului sau la finele romantismului atât în privința formei, cât și în privința fondului.

Variațiuni pe tema timpului a lui Mihai Codrea (anul I, clasa asist.univ.dr. Diana Rotaru) se prezintă drept o lucrare avangardistă atât la nivel conceptual, cât și la nivel de finalitate. Cea de-a șaptea lucrare a seriei, *Persistența memoriei* de Horia Ghiță (anul II, clasa prof.univ.dr. Dan Dediu) este, dincolo de referințele culturale, o lucrare ce dovedește faptul că remodernismul, deși apărut abia acum 17 ani, își cucerește reprezentanți. Ultima lucrare din partea întâi a concertului a fost *Mukashibanashi* de Megumi Okuda (anul IV, clasa prof.univ.dr. Dan Dediu), o piesă ce a continuat ideea de remodernizare a discursului muzical prin aplicarea unor tehnici componistice diverse.

După pauză, *Suita Regală* pentru pian a Iuliane Ciocănea-Teodorescu (anul I, clasa prof. univ.dr. Dan Dediu) a apărut drept o rememorare a avangardei dadaiste cu evidente momente de paralelism între istorie și structura lucrării; cel mai bun exemplu în acest sens ar putea fi, în finalul lucrării, partea a IV-a, Mihai, finalul funebru și apăsător coincide, probabil, cu abdicarea lui Mihai și instaurarea comunismului. Lucrarea a lui Mihai Gămulescu (anul II, clasa lect.univ.dr. Mihai Măniceanu), *Club Sonata* este unul dintre puținele cazuri de post-modernism evident din cadrul seriei atât prin realizare structurală, cât și prin

fondul conceptual.

Cele 5 miniaturi ale Ariadnei Ene Iliescu (anul I, clasa lect.univ.dr. Mihai Măniceanu) au fost memorabile prin caracterul jovial și totuși particular pe care îl aveau fiecare, întregul opus amintind de Cinci piese pentru pian op. 7 ale lui Mihail Jora prin întindere și prin alegerile stilistice. *Suita pentru pian Sentimente și Rațiuni* de Bogdan Pintilie (anul I master, clasa prof.univ.dr. Dan Dediu) a fost diferită, prin felul aproape programatic în care a fost compusă, deopotrivă partea I, *Melancolie* întrerupte, și partea II, *Mânie și astâmpăr*, părând subordonate titlurilor individuale, ducându-ne astfel în zona unui post-romantism târziu.

Ultima lucrare a seriei a fost *String Quartet* de Sorin Marinescu (anul II master, clasa prof.univ.dr. Livia Teodorescu-Ciocănea), prin care autorul face diverse trimiteri la perioadele pre-moderne, inclusiv prin folosirea unui cvartet de coarde - tipul de formație neavând același succes în relația cu compozitorii acum precum în clasicism sau romantism.

Astfel, întregul concert a fost o surpriză plăcută, iar participarea studenților de la Compoziție a fost exemplară. De asemenea, ar trebui menționat faptul că interpreții lucrărilor au fost (majoritar) fie studenți, fie profesori în cadrul UNMB, un astfel de efort meritând mereu să fie aplaudat.

Argumentul final pentru o mai bună contextualizare a lucrărilor și a concertului per total ar putea fi unul simplu, de genul: „viitorul componistic al muzicii clasice românești este totuși pe mâini bune”. Însă această maximă presupune că ar fi ceva în neregulă cu viitorul componistic al muzicii clasice românești. Fapt neadevărat, indiferent dacă cititorul este de acord sau nu.

(continuare din pagina 16)

Periplul prin universul muzicii a continuat cu o incursiune în universul muzicii de secol XX, din care face parte și compozitorul Scott Joplin, a cărui lucrare, *Treemonisha*, ne-a fost prezentată prin intermediul studiului realizat de Diana Săsărman, studentă la Academia de Muzică "Gheorghe Dima" din Cluj. A urmat o nouă oprire, de data aceasta la creația pentru pian a lui Olivier Messiaen, Ana Maria Ioan propunând spre analiză lucrarea *Cantéyodjayâ*.

Nu a fost trecută cu vederea nici problematica interpretării muzicii, Cătălin Cernătescu făcând referiri la

trăsăturile *melosului irmoaselor calofonice* din creația lui Macarie Ieromonahul, în timp ce prezentarea susținută de Maria Petcu Catrina, de la Universitatea "Transilvania" din Brașov, a avut ca scop înțelegerea modului în care poezia lui Mihai Eminescu a jucat un rol important în creația de lied, creația corală și cea vocal-simfonică din spațiul românesc și nu numai. Ideile consistente susținute de conf.univ.dr. Marcel Frandేశ s-au bazat pe faptul că „în afară de sincretismul artelor, există o colaborare foarte strânsă între interpreți și muzicologi”. Astfel, a luat naștere studiul *Contemplația - sursă a capacității de*

comunicare artistică prin intermediul sunetelor muzicale, lucrare amplă, la nivelul căreia este surprins caracterul sincretic, date fiind referirile asupra contemplației, provenite din mai multe domenii artistice - artele plastice și literatura, psihologia sau medicina -, ce asociază contemplația cu eliminarea unor stări sufletești negative.

Simpozionul de Muzicologie din acest an a fost o lecție și un îndemn de a descoperi, recunoaște și susține valorile artistice, idee susținută și de prof.univ.dr. Diana Moș, rector al UNMB, în cuvântul său de deschidere.

Concertul Corului "Juventus Academica"

Benedicta Pavel – Muzicologie, anul IV

Ca în fiecare an, Universitatea Națională de Muzică din București a organizat, la începutul lunii aprilie, Festivalul muzical „Chei” (2-9 aprilie), propunându-ne în a cincea zi concertul Corului "Juventus Academica". Ca fost membru al corului, nu am putut să nu remarc constanța profesionalismului organizării, dar mai ales progresul la nivel muzical al acestui ansamblu alcătuit din studenții anilor de studiu I (Compoziție clasică, Muzicologie, Dirijat orchestră, Dirijat cor academic, Muzică și Muzică religioasă) și IV (Dirijat cor academic), cărora li s-au alăturat colegi din ciclurile licență și master din cadrul Facultății de Compoziție, Muzicologie și Pedagogie muzicală, absolvenți ai cursului de ansamblu și dirijat coral condus de prof.univ.dr. Valentin Gruescu.

Foto: Sorin Antonescu

Energica lucrare din deschidere, *Pase el Agoa* (autor anonim spaniol din secolele XIV-XV), a fost interpretată fără partitură, sub conducerea dirijorală a studentului Valentin Toboșaru (anul I, specializarea Muzică). Spre deosebire de concertul de acum trei ani, la care unii membri ai ansamblului au contribuit și ca instrumentiști, de această dată acompaniamentul (în aranjamentul lui Valentin Gruescu) a fost asigurat de studenții George Iacob, Răzvan Florescu, Sorin Neculai (percuție), Walter Buchholtzer și Ovidiu Pintilie (chitară clasică) de la Facultatea de Interpretare Muzicală, împreună cu Danubian Modoran (anul IV, Dirijat cor academic, tot la chitară clasică). Efectul de ecou a rezultat cu succes din gestul expresiv și eficient al studentei Raveicuța Țîmpău (anul I, Muzică), în

interpretarea vilanelei pentru două coruri mixte (opt voci) *O la, o che bon Echo!* de Orlando di Lasso. De asemenea, expresivitatea a caracterizat și interpretarea motetului englez *If Ye love me* al compozitorului renașcentist, Thomas Tallis, dirijat de Diana Maria Dănilă-Tudose (anul I, Muzică).

În contrast, următoarele două momente contrapunctice au relevat o atmosferă interiorizată, logică și precisă: fugile *Sicut locutus est*, partea a XI-a din *Magnificat* de Johann Sebastian Bach, și *Dona nobis pacem* de Ludwig van Beethoven au fost conduse de mișcările precise ale celor doi studenți din anul I, Dirijat orchestră, Irina Neacșu, respectiv Andrei-Iulian Radu. Suportul organistic al celor două lucrări (din nou aparținându-i lui Valentin Gruescu) a fost susținut de Mihai Murariu. Lucrarea

cu caracter imnic *Thou wilt keep Him in perfect Peace*, scrisă de organistul și compozitorul englez Samuel-Sebastian Wesley, a fost prezentată în primă audiție. La pupitru s-a aflat Daniela Stan (anul I, Muzică), iar la orgă, Mihai Murariu.

Ritmul debordant al piesei *Ride the Charriot*, un „black spiritual” în aranjamentul lui William Henry Smith din 1939, precum și libertatea gestului dirijoral al lui Denis Gogan (anul I, Muzică) au stârnit îndelungi aplauze. Momentele solistice au fost susținute mai sfios de Ana Maria Bîțu și Raveicuța Țîmpău (anul I, Muzică). Destul de nesigur a condus și Maria-Magdalena Savin (anul I, Muzică) sensibilă lucrare *Cantique de Jean Racine op. 11*, cu care Gabriel Fauré a câștigat la doar 19 ani premiul I la compoziție, odată cu

Foto: Sorin Antonescu

absolvirea Școlii Niedermeyer din Paris, în 1864. Acompaniamentul a fost realizat de lect.univ.dr. Mihai Măniceanu, la pian, și de asist.univ.dr. Mihai Murariu, la orgă.

Am remarcat evoluția dirijorală a colegului meu Danubian Modoran (clasa prof. univ. dr. Valentin Gruescu), care a realizat cu succes dificila piesă în stil contrapunctic a compozitorului polonez contemporan Michał Zieliński, *Alleluia*. Partitura de pian a fost completată de Valentin Gruescu și susținută instrumental de Mihai Măniceanu. Cu această ocazie, am aflat de la prezentatoarea concertului, Artemissa-Loredana Ivașcu (anul III, Muzicologie), că în perioada 2010-2011 s-a desfășurat un schimb cultural între Universitatea Națională de Muzică București și Academia de Muzică „Karol Lipiński” din Wrocław, prin intermediul programului CEEPUS (Central European Exchange Program for University Studies). Astfel, s-a stabilit un parteneriat, în urma căruia ansambluri corale precum „Consonanza” și „Feichtium” din Polonia interpretează anual creații românești, iar corul „Juventus Academica” include în repertoriul de concert lucrări ale compozitorilor polonezi.

Cea de-a doua parte a concertului de la ora 19, din sala „George Enescu”, a cuprins piese exclusiv românești. Emoții înălțătoare au transmis interpretarea Psalmului 102 din Vechiul Testament, *Binecuvântează, suflete al meu, pre Domnul*, adaptare pentru cor mixt de Valentin Gruescu, după aranjamentul lui Nectarie Frimu (glasul opt, rostire prozodică), sub conducerea dirijorală a preotului Mircea Ionașcu (anul I, Muzică religioasă).

(continuare în pagina 19)

Psalmodia în Festivalul "Chei"

Frâncu Lavinia – Muzicologie, anul III

Corul de muzică bizantină *Psalmodia* a propus publicului joi, 6 aprilie, în sala „George Enescu”, cântări din perioada Postului Mare și a Paștilor. Spectacolul a fost dedicat arhid.prof.univ.dr. Sebastian Barbu-Bucur, întemeietorul formației, care s-a stins din viață cu doi ani în urmă, personalitate remarcabilă a cercetării și interpretării muzicii bizantine în țara noastră.

Foto: Sorin Antonescu

Conduși de lect.univ.dr. Gabriel Oprea, muzicienii au început cu *Aliluia, Când slăviții ucenici*, glas VIII de Anton Pann, *Suflete al meu - condacul Canonului Mare*, glas II de Dionisie Fotino și *Cu noi este Dumnezeu*, glas VI, tradus din limba greacă de Sorin Pană. Solista Anamaria

Maranda a emoționat cu interpretarea piesei *Cămara Ta, Mântuitorule - Luminânda Săptămânii Mari*, glas III, tradițional, dar și cu *Să se îndrepteze*, glas I, tradițional, ambele cântate cu o căldură deosebită. Prof.univ.dr. Nicolae Gheorghiiță a preluat pupitrul dirijoral pentru *Slava laudelor din Duminica Înfricoșătoarei Judecăți*, glasul I tetrafon de Ioan Protopsaltul, interpretată cu precizie și dăruire. Aceeași atmosferă a cuprins sala și în continuare, când, sub conducerea lui Gabriel Oprea, corul a prezentat lucrările *Catavasiile Floriilor* (stihuri alese), glas VIII de Dimitrie Suceveanu, *Învierea Ta, Hristoase...*, troparul din noaptea Sfințelor Paști, glasul VI și *Stihirile Paștilor*, glasul V tetrafon de Nectarie Vlahul.

Finalul concertului i-a readus în prim plan pe Nicolae Gheorghiiță și pe Anamaria Maranda, pentru lucrarea *Să nu întorci fața Ta*, prochimenul Postului Mare de Ioan Zmeu, iar corul a încheiat cum se cuvine cu *Ziua Învierii - Slava Paștilor*, glasul V de Chiril Monahul.

Foto: Sorin Antonescu

Suntem deja familiarizați cu profesionalismul și măiestria de care a dat întotdeauna dovadă corul *Psalmodia*. Și de data aceasta s-a ridicat la nivelul așteptărilor, oferind un concert de excepție. Interpreții au reușit să transmită emoție și să transpună publicul în atmosfera sacră a perioadei Postului Mare. Le mulțumim și sperăm să îi revedem în anii ce urmează într-o nouă ediție a Festivalului "Chei".

Foto: Sorin Antonescu

(continuare din pagina 18)

În aceeași atmosferă ne-a menținut, cu inspirație, și studentul din anul IV de la Dirijat cor academic, Cristian Petculescu (clasa prof.univ.dr. Valentin Gruescu) cu dificila parte întâi, *Cine se va sui în muntele Domnului?*, a „Concertului Coral nr. 1” din *Liturghia pentru Cor mixt în sol major* de Gavriil Musicescu. Profunzimea rugăciunii *Tatăl nostru* a fost redată muzical de preotul-compozitor Mihail Berezovschi prin simplitatea recitativelor recto-tono ale vocilor grave feminine. Cu liniște interioară, Alice Untea (anul I, Muzică) a condus ansamblul, în timp ce Danubian Modoran a realizat efectele de percuție la campane tubulare.

Din ciclul *Patru Madrigale pe versuri de Mihai Eminescu*, aparținând compozitorului Paul Constantinescu, ansamblul a interpretat cu delicatețe *La mijloc de codru des (nr. 2)* și *Stelele-n cer (nr. 4)*, dirijat de Ana-Luiza Han (anul I, Muzicologie) și, respectiv, de Larisa Scumpu (anul I, Muzică),

în acompaniamentul pianistului Mihai Măniceanu. Personal, am vibrat odată cu interpretarea părților finale (14 și 15) ale suitei *Flăcări și roți* de Corneliu Cezar (pe texte poetice de Nicolae Labiș, Heinz Kahlau și Rabindranath Tagore), dirijată sugestiv de Mateiana Anechiforesei (anul I, pedagogie muzicală). Efectele coloristice de acompaniament, realizate de Valentin Gruescu, au fost redade la vibrafon de George Iacob (anul III, Percuție), iar la pian de Flavian Chitic (anul I master, Stilistică dirijorală).

În continuare, tonul ludic a luat amploare prin interpretarea piesei *La joc* de Ioan Alexandrescu, dirijată punctual de Cristian Petculescu și acompaniată la pian de Mihai Măniceanu. Bijuteria corală *Flăcăruia*, „simbol al dăruirii și dăinuirii”, oferită dirijorului Valentin Gruescu chiar de compozitorul acesteia, Radu Paladi, se află permanent în repertoriul corului Juventus Academica. De această dată, Danubian Modoran s-a aflat la pupitrul dirijoral, în compania virtuozului

pianist Mihai Măniceanu. Concertul s-a încheiat în stil popular, cu lucrarea *Sării mândra* de Sabin Păutza, în eficienta versiune dirijorală a conducătorului clasei de Ansamblu și dirijat coral, prof.univ.dr. Valentin Gruescu. Momentele parlate au fost strigate de Alexandru Constantinescu, Denis Gogan, Valentin Toboșaru (anul I, Muzică) și Mihail Dorobanțu (anul I, Muzică religioasă).

Concertele oferite de Corul "Juventus Academica" ne încântă de fiecare dată prin diversitatea repertoriului ales, prospețimea interpretării acestuia, și, desigur, organizarea impecabilă, fapte confirmate și de publicul mereu numeros, dornic de o nouă călătorie muzicală. Pe lângă energia căpătată la final, am fost cuprinsă și de nostalgie amintindu-mi de primul meu an universitar și de momentele petrecute ca membru al Corului "Juventus Academica".

Simpozion DPPD

Florin Ștefan – Sintează Muzicologică, anul I

Sala „Dinu Lipatti” a Universității Naționale de Muzică din București a găzduit în data de 3 aprilie 2017 un eveniment de marcă, un simpozion care a adunat nume cunoscute ale muzicii, dirijori ai coralisticii românești, dirijori de orchestră, profesori ai UNMB, cărora li s-a alăturat și un actual doctorand. Scopul întrunirii a fost tratarea a două subiecte consistente: „Dumitru D. Botez - personalitate marcantă a muzicii românești” și „Probleme ale educației muzicale contemporane”.

Pentru început, conf.univ.dr. Dragoș Călin, coordonatorul evenimentului, a tratat succint subiectul integrării tehnologiei informației în învățământul muzical contemporan. La rândul său, prof.univ.dr. Lavinia Coman a vorbit, din perspectiva unui fost student al maestrului, despre Dumitru D. Botez, despre personalitatea artei sale dirijorale. Prezent la acest simpozion a fost și un alt reprezentant din generația foștilor studenți ai maestrului Dumitru D. Botez, Răzvan Cernat, fost dirijor și director al Operei Naționale din București. Domnia sa a punctat rolul maestrului Botez și al compozitorului Constantin Baciuc în formarea sa ca muzician, aducând deopotrivă în discuție problemele frecvente ale corurilor actuale, generate de lipsa de dirijori. Răzvan Cernat a afirmat că se întâlnesc tot mai des două tipuri negative de dirijori: *rigizi și balerini*, mișcările exagerate sau rigide împiedicând realizarea produsului final de calitate. Un alt subiect s-a referit la poziția muzicii din zilele noastre, tratată de foarte multe ori ca divertisment, iar nonvaloarea predomină din ce în ce mai mult.

Maestrul Voicu Enăchescu (dirijorul Corului „Preludiu” al Societății Tinerimea Română din București) a vorbit despre Ion Vanica și Dumitru D. Botez. Prof.univ.dr. Olguța Lupu a adus în discuție o lucrare cu tema „Pași către un alt fel de învățământ muzical”. Olguța Lupu a afirmat că elevii absolvenți de liceu adoptă un mod greșit de a gândi muzica. O cauză este lipsa stimulării creativității, o mare

parte dintre elevi reproducând în mod mecanic textul muzical. Două dintre soluțiile propuse ar putea fi exercițiile care conduc la dezvoltarea auzului muzical și a gândirii funcționale și realizarea unor teme generale asociate cu muzica precum „Muzica și geografia”, „Muzică, om și societate”.

Prof.univ.dr. Gabriela Munteanu a susținut o comunicare despre „Modele de educație muzicală în *Tratat de cânt și dirijat coral*”. Gabriela Munteanu a adus pentru exemplificare și câteva fotografii ale maestrului Botez, captat în momente ale actului dirijoral, reușind astfel să le reamintească celor prezenți gestica maestrului Botez, plină de sugestie, unică.

Ana-Maria Ioan, profesor la Liceul de Arte „Bălașa Doamna” din Târgoviște și doctorand UNMB, a ales ca subiect „Cadrul didactic debutant – un profesionist în sistemul de învățământ”. Tânăra doctorandă a scos în evidență datoria oricărui cadru didactic debutant de a deveni un adevărat profesionist, referindu-se în mod special la profesorii de pian. Totodată, profesorul trebuie să se asigure că repertoriul nu depășește posibilitățile tehnice ale elevului și să cultive fiecărui elev plăcerea cântatului în public. Profesorul are obligația de a se informa continuu, de a se adapta la caracteristicile psihologice ale elevilor în funcție de vârstă, de a avea contact frecvent cu părinții, de a fi devotat cauzei sale.

O altă prezență în simpozion a fost cea a lui Nicolae Racu - profesor de dirijat și dirijorul Orchestrei simfonice de elevi ai Colegiului Național „Dinu Lipatti” din București. El a reamintit faptul că Dumitru D. Botez l-a avut profesor timp de un an de zile pe maestrul Constantin Baciuc, apoi a citit un interviu pe care maestrul Botez l-a acordat în data de 22 martie 1973 care conținea aspecte legate de formarea carierei dirijorale, informații ce însușează întreaga activitate a acestuia, dar și gânduri de creație ale

dirijorului și compozitorului Dumitru D. Botez.

O altă luare de cuvânt i-a aparținut lui Valentin Moraru (autor de manuale, a activat ca profesor de educație muzicală la Liceul M. Sadoveanu și la Școala nr. 56 din București). Dumnealui a vorbit despre problemele tehnice ale dirijorilor în general, dar și despre avantajele pe care el le-a avut în formarea sa prin întâlnirea cu mari personalități, precum Dumitru D. Botez, Nicolae Lungu.

Ultima intervenție a simpozionului i-a aparținut prof.univ.dr. Ioan Golcea, la rândul său fost student al maestrului Botez. Contribuția la interpretarea madrigalului, a repertoriului vocal-simfonic este importantă, dăruirea în tot ce făcea, remarcabilă, iar repetițiile-lecție susținute de dirijor, memorabile. Deasemenea, a lansat ideea ca numele corului Radiodifuziunii să poarte numele lui Dumitru D. Botez.

Putem considera că simpozionul DPPD desfășurat la Universitatea Națională de Muzică din București în cadrul festivalului „Chei” a reprezentat o întâlnire a mai multor muzicieni, având ca principal scop dezbaterii unor probleme ale educației muzicale din zilele noastre, în același timp, un omagiu adus maestrului Dumitru D. Botez în special de către foștii absolvenți ai secției de „Pedagogie muzicală” și „Dirijat coral”, seria 1962-1967.

Gala EXCELENȚEI

prof.univ.dr. Olguța Lupu

În cadrul Festivalului "Chei" al Universității Naționale de Muzică din București, Gala Excelenței a constituit întotdeauna un punct central, de maxim interes. Poate pentru că reflectă existența unei comuniuni de valori la care se raportează deopotrivă cadrele didactice și studenții universității noastre și care generează un sentiment de solidaritate, de coerență, de continuitate, de încredere în viitor și totodată de recunoștință față de trecut. Căci ce înseamnă „excelența” în UNMB? Nu numai exigența unor standarde profesionale foarte ridicate, care implică echilibrul dintre deschiderea către nou și perpetuarea înțeleaptă și selectivă a tradiției, ci și conștiința unui rost, a unei misiuni a artistului în lume. Iar Gala Excelenței oferă prețioasele și necesarele modele atât pe orizontala diverselor specializări sau discipline (Interpretare muzicală, Muzicologie, Teoria muzicii etc.), cât, mai ales, pe verticala generațiilor. Fiindcă traseul excepțional în plan uman și profesional al multora dintre dascălii UNMB demonstrează că excelența poate fi nu doar o stație într-un

parcurs, ci semnul distinctiv al unei întregi existențe. Momentul cel mai emoționant a fost, ca întotdeauna, ceremonia de decernare a *Diplomelor de excelență*. Anul acesta, dascălii

căroră UNMB le-a acordat acest simbol al prețuirii și recunoștinței au fost prof. univ. Georgeta Stoleriu, prof.univ.dr. Doina Rotaru, prof.univ. Daniel Podlovschi, prof.univ.dr. Octavian Nemescu, prof.univ.dr. Ionel Voineag și prof. univ. Marin Soare Magherescu. După decernarea diplomelor de către prof.univ.dr. Diana Moș, rector al UNMB, prof.univ.dr. Verona Maier, prorector UNMB, și prof.univ.dr. Olguța Lupu, decan al FCMPm, cei celebrați au adresat audienței câteva gânduri. În concisele, dar substanțialele luări de cuvânt, a impresionat modul în care cei omagiați, într-o foarte sintetică

survolare a traseului plin de împliniri, s-au întors la rându-le cu respectuoasă reverență către propriii mentori. Iar energia, entuziasmul, pasiunea pentru muzică și pentru profesia de dascăl care s-au degajat din fiecare discurs sunt dovada faptului că cei aniversați mai au încă multe de dăruit celor mai tineri.

În continuare, au fost decernate premiile Concursului studențesc de Teoria muzicii. Ajuns la cea de-a șasea ediție, concursul, care și-a propus promovarea unor standarde foarte ridicate într-un domeniu ce contribuie esențial la formarea gândirii muzicale și a auzului interior, constituind un *sine qua non* pentru orice muzician, s-a desfășurat cu sprijinul entuziast al cadrelor didactice care au făcut parte din juriu: prof.univ.dr. Olguța Lupu, conf.univ.dr. Rodica Nicolaescu, conf.univ.dr. Grigore Cudalbu, lect.univ.dr. Tatiana Hilca, asist.univ.dr. Mihai Murariu. Chiar dacă, printr-un ciudat și greu explicabil concurs de împrejurări, din totalul celor 11 laureați, doar unul a fost prezent în sală, câștigătorii merită toate felicitările pentru prestația profesională de excepție, împreună cu îndemnul prietenesc de a dovedi mai multă responsabilitate în relațiile interumane.

Gala EXCELENȚEI - Laureații Concursului de Teoria Muzicii

Secțiunea solfegiu

Dorin-Tiberiu Păun, anul II, Educație Muzicală Contemporană (cls. conf.univ.dr. Rodica Nicolaescu) – premiul I
Diana-Petronela Hurjă, anul II, Canto (cls. Tatiana Hilca) – premiul II
Horia-Adrian Ghiță, anul II, Compoziție clasică (cls. conf.univ.dr. Rodica Nicolaescu) – premiul II
Christian Jonnathan Alexandru, anul III, Canto (cls. Tatiana Hilca) – premiul III
Ioana Andreea Bujor, anul II, Muzicologie, (cls. conf.univ.dr. R. Nicolaescu) – mențiune
Sergiu-Dan Neamțu, anul II, Canto (cls. T. Hilca) – mențiune
Rodica Andreea Pitic, anul I, Muzicologie (cls. lect.univ.dr. Grigore Cudalbu) – mențiune

Secțiunea dicteu muzical armonic și melodic

Andrei Iulian Radu, anul I, Dirijat orchestră (cls. Grigore Cudalbu) – premiul I
Horia-Adrian Ghiță, anul II, Compoziție clasică (cls. conf.univ.dr. Rodica Nicolaescu) – premiul II

Secțiunea Teoria muzicii

Andrei Iulian Radu, anul I, Dirijat orchestră (cls. Grigore Cudalbu) – premiul I
Gabriela Bejan, anul I, Muzicologie (cls. Grigore Cudalbu) – premiul III
Ana Luiza Han, anul I, Muzicologie (cls. Grigore Cudalbu) – mențiune

Secțiunea Elaborare solfegii și dicteuri muzicale

Adrian-Andrei Stroia, anul II, Sinteza dirijorală (cls. prof.univ.dr. Olguța Lupu) – premiul II

(continuare în pagina 22)

Gala EXCELENȚEI - Laureții Concursului Național de Muzicologie

prof.univ.dr. Olguța Lupu

(continuare din pagina 21)

A urmat decernarea premiilor Concursului Național de Muzicologie, asumată, cu grație și umor, de lect.univ.dr. Irina Boga, coordonator al manifestării. Ca în fiecare an, juriul a fost alcătuit din prof.univ.dr. Valentina Sandu Dediu (Universitatea Națională de Muzică din București), prof.univ.dr. Laura Vasiliu (Universitatea Națională de Arte „George Enescu”, Iași) și prof.univ.dr. Gabriel Banciu (Academia de Muzică „Gheorghe Dima”, Cluj-Napoca).

Grupa I, anii I-II licență

Sabina Constantin, AMGD, Cluj – premiul II

Ana Maria Cazacu, UNMB – premiul III

Diana Săsărman, AMGD, Cluj – premiul III

Grupa I, anii III-IV licență

Ana Diaconu, UNMB – premiul I

Viviana Farcaș UNAGE – premiul I

Desiela Tătaru, UNMB – premiul II

Simona Mazăre, UNAGE – premiul II

Lavinia Frâncu, UNMB – premiul III

Benedicta Pavel, UNMB – premiul III

Artemisa Ivașcu, UNMB – premiul III

Grupa III, master

Vlad Văidean, UNMB – premiul I

Ana-Maria Alexa, UNAGE – premiul II

Aliona Paciurca, UNAGE – premiul III

George-Andrei Butcă, UNMB – mențiune

Studentii de la Facultatea de Interpretare muzicală a UNMB au participat la festivitate într-o dublă calitate: de laureați ai unor concursuri naționale și internaționale importante și de protagoniști ai unei serii speciale, la a cărei reușită au contribuit direct. Fiindcă prestațiile lor interpretative de calitate au confirmat deciziile

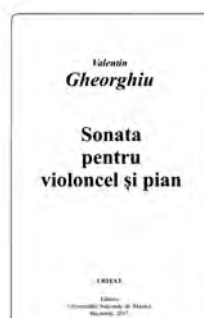
anterioare ale diverselor jurii, dar au creat în primul rând emoție și căldură. Pianista Maria Diana Petrache (clasa prof.univ.dr. Viniciu Moroianu), câștigător al Marelui Premiu la Concursul Național „Dan Cumpătă” 2016 (secțiunea Pian) și al Premiului I la secțiunile Acompaniament și Muzică de cameră ale aceluiași concurs, a recreat ambianța liric-meditativă, introspectivă a mai puțin cunoscutei *Nocturne* de Dinu Lipatti. Seara s-a încheiat cu evoluția plină de aplomb și energie a percuționistei Irina Rădulescu (clasa prof.univ.dr. Alexandru Matei), laureată cu Marele Premiu la Concursul Național „Dan Cumpătă” 2016 și cu Premiul II și Premiul special pentru interpretarea unei lucrări românești la secțiunea Muzică de cameră a aceluiași concurs, care ne-a prezentat lucrarea *Verano Porteno*, un aranjament realizat de Pius Cheung după Astor Piazzolla. Gala Excelenței stăruie în minte ca un moment de referință, care propune modele și standarde la care ar trebui să ne raportăm cât mai des.

anterioare ale diverselor jurii, dar au creat în primul rând emoție și căldură. Pianista Maria Diana Petrache (clasa prof.univ.dr. Viniciu Moroianu), câștigător al Marelui Premiu la Concursul Național „Dan Cumpătă” 2016 (secțiunea Pian) și al Premiului I la secțiunile Acompaniament și Muzică de cameră ale aceluiași concurs, a recreat ambianța liric-meditativă, introspectivă a mai puțin cunoscutei *Nocturne* de Dinu Lipatti. Seara s-a încheiat cu evoluția plină de aplomb și energie a percuționistei Irina Rădulescu (clasa prof.univ.dr. Alexandru Matei), laureată cu Marele Premiu la Concursul Național „Dan Cumpătă” 2016 și cu Premiul II și Premiul special pentru interpretarea unei lucrări românești la secțiunea Muzică de cameră a aceluiași concurs, care ne-a prezentat lucrarea *Verano Porteno*, un aranjament realizat de Pius Cheung după Astor Piazzolla. Gala Excelenței stăruie în minte ca un moment de referință, care propune modele și standarde la care ar trebui să ne raportăm cât mai des.

Prin publicarea la Editura „Glissando” a Universității Naționale de Muzică București, într-o ediție URTEXT, a lucrării Sonata pentru violoncel și pian compusă în anul 1950, revizuită de autor în anul 2017, tipărirea integrală a lucrărilor camerale ale compozitorului Valentin Gheorghiu se apropie de final. Odată publicate, lucrările cântate din ce

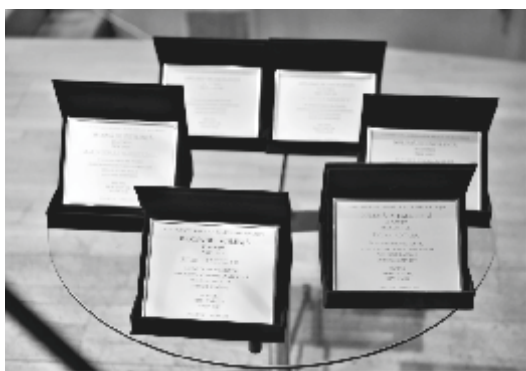
în ce mai des tind să-și ocupe locul cuvenit în patrimoniul repertorial al interpreților noștri, relevând unul din compozitorii români de frunte.

(dr. Tudor Moisin, îngrijitorul ediției)

DIPLOME DE EXCELENȚĂ

Universitatea Națională de Muzică București are privilegiul de a acorda Diploma de excelență doamnei profesor universitar doctor *Doina Rotaru*, în semn de prețuire pentru realizările sale excepționale în domeniul componistic și pedagogic. Creatoare a unei muzici ce-și trage seva din elemente ale culturilor arhaice, utilizând simboluri încărcate de sensuri profunde și universal valabile, Doina Rotaru a cucerit audiența de pe toate meridianele lumii printr-o lume sonoră ce vibrează de poezie și lumină, reușind să ne poarte până „La porțile visului”, ajutată de „Îngerul cu o singură aripă”, pentru a afla „Balanța luminii” și a înălța „Troite” „Umbrelor” către care privim cu mult „Dor”. A condus cu înțelepciune și echilibru destinele departamentului de Compoziție. Decenii la rând, a revelat ucenicilor săi secretele științei și artei muzicale, îndrumându-i cu dăruire și înalt profesionalism, mulți dintre studenții săi devenind personalități etalon ale vieții culturale și muzicale. Îi suntem adânc recunoscători pentru modelul pe care îl reprezintă ca dascăl și pentru zestrea de frumos dăruită culturii românești.

Se acordă Diploma de Excelență a Universității Naționale de Muzică din București domnului profesor universitar *Marin Soare-Magherescu* ca semn al prețuirii comunității noastre academice pentru întreaga sa activitate artistică, pentru devotamentul și profesionalismul cu care a slujit școala românească de alămuri. Experiența domniei sale ca muzician complex - instrumentist și dirijor al unicului ansamblu de suflători din România, Omnia, pe care l-a creat - a fost dăruită cu generozitatea pedagogului cu

vocație unei întregi pleiade de tineri. Sub îndrumarea sa ei au devenit, la rândul lor, muzicieni esențiali pentru orchestre din țară sau din străinătate. Domnul profesor *Marin Soare-Magherescu* și-a exercitat cu modestie autoritatea și le-a oferit celor din preajmă șansa întâlnirii cu un model de moralitate și integritate.

Universitatea Națională de Muzică București are onoarea de a acorda Diploma de excelență domnului profesor universitar doctor *Octavian Nemescu*. Critic acerb al culturii de masă și al spectacularului, a pledat, prin sunet și cuvânt deopotrivă, pentru artă ca formă a trezirii și elevației spirituale. În viziunea sa, muzica este un instrument de revelare a adevărilor profunde, a esențelor ultime, situate la confluența religiei, artei și științei. Spirit scrutător, neobosit, și-a legat numele de apariția unor curente sau concepte, precum spectralismul românesc, curentul arhetipal, meta-muzica, muzica imaginară. Preocupat de recuperarea originilor și de sondarea multiplelor semnificații ale muzicii, a cultivat dimensiunea teleologică a discursului muzical, purtându-și ascultătorii în adevărate călătorii inițiatice. Timp de decenii a transmis aceste valori ucenicilor săi, inclusiv în cadrul școlii doctorale, contribuind decisiv la formarea unor muzicieni de prestigiu, care s-au afirmat în viața culturală și muzicală. Această diplomă este simbolul prețuirii și recunoștinței noastre pentru activitatea sa prodigioasă pe tărâm componistic, muzicologic, pedagogic și pentru remarcabila sa contribuție la construirea unei nevăzute catedrale a spiritului.

Se acordă Diploma de Excelență a Universității Naționale de Muzică din București domnului profesor universitar doctor *Ionel Voineag* pentru contribuția sa la certificarea valorii școlii românești de cânt. După o prodigioasă carieră de artist liric la Opera din Iași, cea din București și în alte teatre ale lumii, acum 25 de ani domnul *Ionel Voineag* s-a alăturat corpului profesoral din universitatea

noastră. Paleta rolurilor - unele de excepție - cărora le-a dat viață și bogatul repertoriu vocal-simfonic abordat în impresionantul domniei sale parcurs scenic l-au transformat în tezaurizatorul unei măiestrii pe care a transmis-o unui lung șir de discipoli. Aceștia au dus cu ei în lume și în țară priceperea dobândită prin impresionantul act de generozitate al maestrului lor.

I se acordă Diploma de Excelență domnului profesor universitar *Daniel Podlovschi* pentru activitatea artistică de înalt nivel susținută în calitate de violonist concertist, în țară și în străinătate, pentru activitatea pedagogică desfășurată cu dăruire și devotament în Universitatea Națională de Muzică din București, prin care a contribuit la formarea și maturizarea unor talente de mare valoare afirmate ulterior în viața muzicală națională și internațională.

Se acordă Diploma de Excelență a Universității Naționale de Muzică din București doamnei profesor universitar *Georgeta Stoleriu* pentru probitatea profesională în întreaga sa carieră pedagogică de peste patru decenii și pentru longevitatea excepționalei sale cariere artistice. Cu generozitate și rigoare, cu discreție și hotărâre, cu căldură și severitate, doamna *Georgeta Stoleriu* s-a dăruit total împlinirii și transmiterii crezului domniei sale către tinerii pe care i-a format. Pentru domnia sa, artistul datorează în egală măsură creatorului și publicului respect, sinceritate, exemplaritate. Izbânda acestui crez o constituie propria viață și impresionanta listă de muzicieni care, trecând prin mâinile sale, au cucerit recunoașterea internațională la cel mai înalt nivel. Îi mulțumim totodată pentru lecția de viață pe care o constituie consecvența gestului de a acorda studenților Universității Naționale de Muzică din București, de peste 20 de ani, bursa *Iolanda Mărculescu*, în amintirea maestrei sale.

Când muzica și pictura se întâlnesc

prof.univ.dr. Antígona Rădulescu

Noul spațiu integrat patrimoniului Universității Naționale de Muzică din București, Mediateca, își arată din ce în ce mai mult potențialul multifuncțional, deschis activităților artistice de calibru.

În plin Festival "Chei", clădirea a prins culoare, căci văzul, și nu auzul, a ieșit în prim-plan printr-o inedită inițiativă a maestrului Vladimir Șetran, un binecunoscut artist plastic:

noua lor existență transformându-se în opere de artă autentice.

Cu spirit arhitectural, Vladimir Șetran și-a construit expoziția ca o uriașă spirală cu baza în sala "Aquarium" de la parterul Mediatecii, din care pornesc, înconjurând

scările până la ultimul etaj, șiruri de alte și alte tablouri. Privirea urcă și coboară, alunecând pe suprafețele desenate, pe geometriile muzicalizate, dinspre registrul grav spre acut și invers. Repetitive, ca punct de pornire, dar atât de inventiv

înzestrarea universității noastre cu lucrări ce-i aparțin, printr-un superb act de donație.

Povestea însăși a proiectului realizat de pictorul Șetran trădează spiritul său ludic, nonconformist, capacitatea de a transforma, în acest caz, rebutul inițial în vibrante imagini, alcătuite din sunete scrise și tușe de culoare: aruncate la gunoi, partituri anonime ajung în atelierul maestrului și sunt readuse la viață în limbaj pictural,

variaționale, ordonate, în același timp dispersate, ele nasc contradicții sau formează unități motivice într-o nouă simfonie.

Ritm, mișcare, culoare sunt darurile neprețuite ale maestrului Șetran, iar noi, cu reverență, îi mulțumim!

